

Republika Hrvatska
Općinski sud u Virovitici
Stalna služba u Slatini
Slatina, Trg sv. Josipa 12

Poslovni broj: P-384/2025-54

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

P R E S U D A

Općinski sud u Virovitici, Stalna služba u Slatini, po sucu pojedincu Josipu Bočkai, u pravnoj stvari tužitelja Daria Popovića, Bjelovar, Dimitrija Demetra 1/D, OIB: 71570838392, zastupan po punomoćnici Veri Vlahović, odvjetnici iz Bjelovara, protiv tuženika Erste & Steiermärkische Bank d.d. Rijeka, Jadranski trg 3A, OIB: 23057039320, zastupan po odvjetnicima iz OD Metelko, Knežević & Partneri d.o.o. iz Zagreba, radi isplate, nakon zaključene glavne i javne rasprave 3. rujna 2026., održane u prisutnosti zamjenice punomoćnice tužitelja Ivane Stojić, odvjetnice iz Slatine, te zamjenika punomoćnika tuženika Viktora Štrbca, odvjetničkog vježbenika u OD Metelko, Knežević & Partneri d.o.o. iz Zagreba, dana 15. listopada 2026. objavio i

p r e s u d i o j e

I. Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev koji glasi:

„1) Nalaže se tuženiku Erste & Steiermarkische bank d.d. sa sjedištem u Rijeci, Jadranski trg 3a, OIB: 23057039320 da tužitelju Dariu Popović iz Bjelovara, Dimitrija Demetra 1D, OIB: 71570838392, isplati preplaćeni iznos s osnova promjenjive kamatne stope u ukupnom iznosu od 17.596,43 Eura (sedamnaest tisuć pet stotina devedeset šest eura i četrdeset tri centa) zajedno s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom koje teku do dana 31.07.2015. po stopi zatezne kamate određene za svako polugodište uvećanjem eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za 5 (pet) postotnih poena, a od 01. 08. 2015. po stopi zatezne kamate određene uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 (tri) postotna poena, od 01.01.2023. do 29.12. 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za 3 (tri) postotna poena, a od 30.12.2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za 3 (tri) postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, sve sukladno čl. 29. st. 2. i 8. ZOO-a, a koja kamata teče na svaki pojedini iznos uplate kako slijedi:

- Na iznos 134,64 Eura od dana 21.05.2009. godine do potpune isplate,
- Na iznos 134,64 Eura od dana 26.06.2009. godine do potpune isplate,
- Na iznos 134,64 Eura od dana 20.07.2009. godine do potpune isplate,
- Na iznos 134,64 Eura od dana 26.08.2009. godine do potpune isplate,
- Na iznos 134,64 Eura od dana 21.09.2009. godine do potpune isplate,
- Na iznos 134,64 Eura od dana 29.10.2009. godine do potpune isplate,
- Na iznos 134,64 Eura od dana 17.11.2009. godine do potpune isplate,
- Na iznos 134,64 Eura od dana 31.12.2009. godine do potpune isplate,-
- Na iznos 134,64 Eura od dana 29.01.2010. godine do potpune isplate,
- Na iznos 134,64 Eura od dana 11.02.2010. godine do potpune isplate,
- Na iznos 134,64 Eura od dana 24.03.2010. godine do potpune isplate,
- Na iznos 134,64 Eura od dana 14.04.2010. godine do potpune isplate,
- Na iznos 134,64 Eura od dana 13.05.2010. godine do potpune isplate,
- Na iznos 134,64 Eura od dana 18.06.2010. godine do potpune isplate,
- Na iznos 134,64 Eura od dana 19.07.2010. godine do potpune isplate,
- Na iznos 134,64 Eura od dana 17.08.2010. godine do potpune isplate,
- Na iznos 134,64 Eura od dana 27.09.2010 godine do potpune isplate,
- Na iznos 134,64 Eura od dana 20.10.2010. godine do potpune isplate,
- Na iznos 134,64 Eura od dana 15.11.2010. godine do potpune isplate,
- Na iznos 134,64 Eura od dana 17.12.2010. godine do potpune isplate,-
- Na iznos 134,64 Eura od dana 18.01.2011. godine do potpune isplate,
- Na iznos 134,64 Eura od dana 26.02.2011. godine do potpune isplate,
- Na iznos 134,64 Eura od dana 14.03.2011. godine do potpune isplate,
- Na iznos 134,64 Eura od dana 19.04.2011. godine do potpune isplate,
- Na iznos 134,64 Eura od dana 23.05.2011. godine do potpune isplate,
- Na iznos 134,64 Eura od dana 14.06.2011. godine do potpune isplate,
- Na iznos 134,64 Eura od dana 13.07.2011. godine do potpune isplate,
- Na iznos 134,64 Eura od dana 17.08.2011.godine do potpune isplate,
- Na iznos 134,64 Eura od dana 15.09.2011.godine do potpune isplate,
- Na iznos 134,64 Eura od dana 17.10.2011.godine do potpune isplate,
- Na iznos 90,58 Eura od dana 22.11.2011. godine do potpune isplate,
- Na iznos 90,58 Eura od dana 22.12.2011. godine do potpune isplate,-
- Na iznos 90,58 Eura od dana 13.01.2012. godine do potpune isplate,
- Na iznos 90,58 Eura od dana 22.02.2012. godine do potpune isplate,
- Na iznos 90,58 Eura od dana 20.03.2012. godine do potpune isplate,
- Na iznos 90,58 Eura od dana 27.04.2012. godine do potpune isplate,
- Na iznos 90,58 Eura od dana 24.05.2012. godine do potpune isplate,
- Na iznos 90,58 Eura od dana 24.05.2012. godine do potpune isplate,
- Na iznos 90,58 Eura od dana 20.07.2012. godine do potpune isplate,
- Na iznos 90,58 Eura od dana 17.08.2012. godine do potpune isplate,
- Na iznos 90,58 Eura od dana 17.08.2012. godine do potpune isplate
- Na iznos 90,58 Eura od dana 10.10.2012. godine do potpune isplate,
- Na iznos 90,58 Eura od dana 14.11.2012. godine do potpune isplate,
- Na iznos 90,58 Eura od dana 14.11.2012. godine do potpune isplate,-
- Na iznos 90,58 Eura (682,52 Kn) od 22.01.2014. godine do potpune isplate,
- Na iznos 140,58 Eura (1.059,19 Kn) od 20.02.2014. godine do potpune isplate,
- Na iznos 140,58 Eura (1059,19 Kn) od 20.03.2014. godine do potpune isplate
- Na iznos 666,38 Eura od dana 17.04.2014. pa do potpune isplate,
- Na iznos 666,38 Eura od dana 05.05.2014. pa do potpune isplate,
- Na iznos 666,38 Eura od dana 13.06.2014.pa do potpune isplate,

- Na iznos 666,38 Eura od dana 11.07.2014. pa do potpune isplate,
- Na iznos 666,03 Eura od dana 13.08.2014. pa do potpune isplate,
- Na iznos 666,03 Eura od dana 02.09.2014. pa do potpune isplate,
- Na iznos 666,03 Eura od dana 14.10.2014. pa do potpune isplate,
- Na iznos 666,03 Eura od dana 14.11.2014. pa do potpune isplate,
- Na iznos 666,03 Eura od dana 11.12.2014. pa do potpune isplate,-
- Na iznos 666,03 Eura od dana 15.01.2015. pa do potpune isplate,
- Na iznos 666,03 Eura od dana 13.02.2015. pa do potpune isplate,
- Na iznos 666,03 Eura od dana 21.03.2015. pa do potpune isplate,
- Na iznos 666,03 Eura od dana 14.04.2015. pa do potpune isplate,
- Na iznos 666,03 Eura od dana 18.05.2015. pa do potpune isplate,
- Na iznos 665,45 Eura od dana 21.07.2015. pa do potpune isplate,
- Na iznos 630,02 Eura od dana 24.08.2015. pa do potpune isplate,
- Na iznos 630,02 Eura od dana 22.09.2015. pa do potpune isplate, sve u roku 15 dana.

2) Nalaže se tuženiku Erste & Steiermärkische bank d.d. sa sjedištem u Rijeci, Jadranski trg 3a, OIB:23057039320, da tužitelju Dariu Popović iz Bjelovara, Dimitrija Demetra 1D, OIB:71570838392, isplati preplaćeni iznos s osnova valutne klauzule u CHF (tečajne razlike) u ukupnom iznosu od 16.787,07 EUR (šesnaestisućasedamstotinaosamdesetsedameuraisedamcenti) zajedno s pripadajućom zateznom kamatom koje teku od dana 22.12.2015. godine do potpune isplate, po stopi zatezne kamate određene uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 (tri) postotna poena, od 01.01.2023. do 29.12. 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za 3 (tri) postotna poena, a od 30.12.2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za 3 (tri) postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, sve sukladno čl. 29. st. 2. i 8. ZOO-a."

II. Nalaže se tuženiku Erste & Steiermärkische Bank d.d. Rijeka, Jadranski trg 3A, OIB: 23057039320, da tužitelju Dariu Popoviću, Bjelovar, Dimitrija Demetra 1/D, OIB: 71570838392, isplati iznos od 20.380,75 EUR, sa zateznom kamatom tekućom od 31. kolovoza 2026. do isplate, po stopi koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja uvećane za 3 (tri) postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku d 15 dana.

II./1. Odbija se kao neosnovan dio alternativnog tužbenog zahtjeva za isplatom zateznih kamata na dosuđeni iznos iz st. II. izreke, tekuće od 1. listopada 2015. do 30. kolovoza 2026.

III. Odbija se kao neosnovan prigovor prijeboja tražbine tuženika prema tužitelju u iznosu od 5.591,76 CHF, sa zakonskim zateznim kamatama tekućim na sljedeće

iznose: 474,92 CHF od 02.01.2013. do isplate, 474,92 CHF od 02.02.2013. do isplate, 428,96 CHF od 02.03.2013. do isplate 474,92 CHF od 02.04.2013. do isplate, 459,59 CHF od 02.05.2013. do isplate, 474,92 CHF od 02.06.2013. do isplate, 459,59 CHF od 02.07.2013. do isplate, 474,92 CHF od 02.08.2013. do isplate, 474,92 CHF od 02.09.2013. do isplate, 459,59 CHF od 02.10.2013. do isplate, 474,92 CHF od 02.11.2013. do isplate, 459,59 CHF od 02.12.2013. do isplate, i to do dana 31.07.2015. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, uvećane za pet postotnih poena, a od dana 01.08.2015. godine do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, sve u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju HNB-a na dan plaćanja.

IV. Svaka stranka snosi svoje troškove postupka.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi tvrdi da je s tuženikom sklopio Ugovor o kreditu br. 2402006-1031262160/51401652-5103579927 od 4. lipnja 2007., kojim je tuženik, kao kreditor, odobrio i stavio na raspolaganje tužitelju, kao korisniku kredita, kredit u iznosu od 417.000,00 CHF u protuvrijednosti u kunama. Predmetnim Ugovorom o kreditu ugovoren je rok otplate kredita od 216 mjeseci (18 godina). Tijekom otplate kredita kamatna stopa je više puta mijenjana na štetu tužitelja, a sukladno odredbi čl. 8. Ugovora o kreditu, u kojoj je navedeno da je godišnja kamatna stopa promjenjiva, da u trenutku ugovaranja iznosi 8,250 % godišnje, da se za vrijeme trajanja Ugovora o kreditu mogu vršiti promjene ugovorene kamatne stope, kao i način obračuna i naplate u skladu s važećim odlukama banke. Takva odredba utvrđena je nepoštenom i ništetnom. Pravomoćnom presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, posl. br. PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. u točki II, potvrđena je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu, posl. br. P-1401/12 od 4. srpnja 2013. u dijelu toč. 1., 2., 3., 4., 5., 6. i 7. izreke, kojom se utvrđuje da je tuženik u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008., a koje povrede traju i nadalje, povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita tako što je u potrošačkim ugovorima o kreditima koristio nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a koja je ništetna. Ista presuda je potvrđena revizijskom odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske u Zagrebu, posl. br. Revt-249/14-02 od 9. travnja 2015. Ugovor o kreditu, osim sa promjenjivom kamatnom stopom, zaključen je i sa valutnom klauzulom u švicarskim francima (dalje CHF). Odlukom VTS RH u Zagrebu posl. broj: PŽ-6632/171 od 14. lipnja 2018., utvrđeno je da su nepoštene i ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli u CHF. O ugovaranju valutne klauzule svoje tumačenje dao je Ustavni sud u svojoj odluci posl. broj: U-III-2521/2015 i dr., kao i u rješenju posl. broj: U-1-3685/2015 i dr., a temeljem navedenih tumačenja donijeta je i predmetna odluka VTS RH u Zagrebu od 14. lipnja 2018. Čl. 502.c Zakona o parničnom postupku propisano je da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz čl. 502.a st. 1. istoga Zakona da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili

ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti te će u tom slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati. Slično navodi i čl. 138.a Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, br. 79/07., 125/07. i 79/09, dalje ZZP) koji određuje da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača ... obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika. Nadalje, tužitelj smatra da su odredbe o promjenjivosti kamate, nepoštene u smislu odredbe čl. 3. st. 1. Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. jer se radi o ugovornim odredbama o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori, a koja se kao takva smatra nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača, prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlih iz ugovora. Prema tome, odredbe čl. 2. i 7. Ugovora u dijelu o promjenjivoj kamatnoj stopi, ništetne su prema odredbama čl. 4. čl. 46. st. 2. čl. 50. i čl. 247. Zakona o obveznim odnosima, te prema odredbama čl. 84. i čl. 87. Zakona o zaštiti potrošača. Tužitelj je s tuženikom zaključio i nekoliko Aneksa Ugovora o kreditu broj 2402006-1031262160/51401652-5103579927 i to Aneks br. 1. dana 30.11.2012. godine radi počeka otplate kredita na vrijeme od 12 mjeseci tj. od 01.12.2012, pa do 30.11.2013.godine, u kojem glavnica miruje, odnosno ne dospijeva na naplatu, a kamata se za vrijeme počeka obračunava mjesečno i naplaćuje se mjesečno. Čl. 3. Aneksa promijenjen je rok otplate, odnosno kredit se vraća uvećan za redovnu kamatu nakon isteka ugovornog počeka u 151 mjesečnih anuiteta. Člankom 4. ugovoreno je da za vrijeme trajanja ugovorenog počeka, ugovorena kamatna stopa smanjena za 25%. U Aneksu je u čl. 5. ugovoreno da se mijenja iznos kredita i iznosi 358.985,73 CHF, odnosno iznos iz otplatnog plana na dan 01.12.2012. godine. Do potpisa Aneksa br. 1, ukupno dospjelo zaduženje Korisnika kredita - tužitelja iznosilo je 1.066.860,60 kuna, od toga iznosa glavnica kredita iznosila je 304.920,90 kuna, a 761.939,70 kuna iznosila je dospjela ugovorna kamata. Ukupno je do 01.12.2012. godine plaćeno 1.291.738,03 kuna, te na dan 01.12.2012. godine Korisnik je više otplatio kredita (po zaduženjima na dan isplate kredita), u iznosu od 224.877,43 kn. Nedospjela glavnica na dan 01.12.2012. godine iznosi 1.538.957,05 kuna. Po ugovoru o kreditu broj 2402006-1031262160/51401652-5103579927 od 04.06.2007.g. uz uvjet tečaja koji je bio prilikom isplate kredita i ugovorene kamate iz ugovora, više plaćeni dospjeli anuiteti do 01.12.2012. godine iznose 224.877,43 kn. Dana 27.03.2014. godine sklopljen je Aneks broj II ugovora o kreditu broj 2402006-1031262160-51401652-5103579927. Čl. 2. Aneksa utvrđeno je da je na dan sklapanja ovog Aneksa korisnik kredita izvršio uplatu u iznosu od 199.017,26 CHF u kunsnoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB za CHF na dan uplate u svrhu djelomičnog smanjenja nedospjele glavnice, te na dan sklapanja Aneksa utvrdili koliko iznosi nedospjela glavnica. Na dan 26.03.2014. korisnik kredita je uplatio 1.275.000,00 kn, koji iznos je Banka priznala kao umanjenje glavnice kredita, a što je vidljivo iz pregleda prometa po partiji kredita 5107880025 za razdoblje od 21.12.2012. do 30.09.2015. godine. Obzirom na veliku preplatu po kreditu (na dan 01.03.2014. godine iznosi 276.969,57 kn) u izračunu je za cijeli iznos uplate od 1.275.000,00 kn umanjen ostatak glavnice na dan 01.03.2014. do 26.03.2014., te je obračunata ugovorena kamata koja iznosi 9.064,64 kn. Na dan 26.03.2014. godine ukupno zaduženje po kreditu iznosilo je 2.496.749,47 kn, od kojeg iznosa se 1.597.570,21 kn odnosi na glavnice, a 899.209,26 kn na ugovornu kamatu. Do 26.03.2014. godine ukupno je plaćeno 2.764.654,40 kn, a preplaćeno je 267.904,93 kn. Na dan 01.03.2014. godine nedospjela glavnica iznosila je 1.521.337,40 Kn. Nakon umanjenja za 1.275.000,00 Kn nedospjela glavnica na dan 26.03.2014. godine iznosila je 246.337,74 nn, te je po tom Aneksu sačinjen novi otplatni plan. Korisnik kredita

uredno je otplaćivao kredit. Dana 21.12.2015. godine sklopljen je Aneks br. 3 ugovora o kreditu broj 5103579927, kojim je promijenjena partija kredita u broj 5114211552. Po Aneksu br. 3 izvršena je konverzija kredita sukladno Zakonu. Po Aneksu broj 3 od 21.12.2015. kod izračuna konverzije kredita iz CHF u EUR, člankom 5.3 utvrđen je više uplaćeni iznos od 352.893,78 kn. Korisniku kredita je taj preplaćeni iznos priznat 22.12.2015., kada je korisnik kredita u cijelosti otplatio kredit. Na dan 01.12.2015. godine nedospjela glavnica je iznosila 224.637,43 kn. Do konačne otplate kredita do 22.12.2015. godine korisniku kredita obračunata je ugovorna kamata na nedospjelu glavicu u iznosu od 1.128,43 kn. Po izračunu na način kako je ugovoreno po Ugovoru o kreditu broj 2402006-1031262160/51401652-5103579927 od 04.06.2007., uz ugovorenu kamatnu stopu od 8,25 % i na iznos po srednjem tečaju Banke kod stavljanja kredita u otplatu, odnosno po srednjem tečaju Banke na dan isplate kredita, znači da cijelo otplatno razdoblje nije mijenjan otplatni plan, na dan sklapanja Aneksa br. 3 od 21.12.2015. korisnik kredita je imao preplatu 441.867,97 kn. Nakon uplate dana 22.12.2015. godine u iznosu od 41.831,98 kn i zatvaranja preostale glavnice u iznosu od 224.637,43 kn, ostaje preplaćeni iznos kredita u iznosu od 255.276,43 kn. Za cijelo vrijeme otplate kredita korisnik kredita je plaćao anuitete u točnim iznosima u CHF, odnosno EUR. Kod obračuna kredita na način uz tečaj na dan isplate i fiksnu kamatnu stopu iz ugovora, korisnik kredita je cijelo vrijeme otplate plaćao veće iznose i bio u preplati. Korisnik kredita bio je ukupno zadužen do 22.12.2015. sa 2.778.552,00 kn. Korisnik kredita je do 22.12.2015. platio 3.033.828,43 kn, više je plaćeno 255.276,43 kn. Za više plaćeno po svakom anuitetu korisnik kredita potražuje zatezne kamate. Po ugovoru o kreditu broj 2402006-1031262160/51401652-5103579927 od 04.06.2007., uz uvjet tečaja koji je bio prilikom isplate kredita i ugovorene kamate iz ugovora, više plaćeni dospjeli anuiteti do 22.12.2015. godine iznose 255.276,43 kn. Potpisom tri Aneksa uz Ugovor o kreditu, te provedbom konverzije tužitelj nije oštećen za preplaćene iznose nastale kao posljedica ugovaranja ništetnih odredbi promjenjive kamatne stope i valute CHF. Naime, u vrijeme zaključenja Aneksa Ugovoru o kreditu nije još bila donesena odluka VTS RH u Zagrebu, posl. broj: PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018., kojom je pravomoćno utvrđena ništetnost ugovaranja valutne klauzule vezivanjem glavnice kredita uz valutu CHF. Ova činjenica nije uzeta obzir prilikom tuženikove izrade prijedloga konverzije, jer bi u suprotnom matematički rezultat preplate bio u bitnome drugačiji. Posljedica koju na konkretan predmet imaju utvrđenja iz pravomoćnih odluka VTS RH u Zagrebu u predmetu „Franak“, odnosno utvrđenje ništetne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i odredbe o valutnoj klauzuli CHF, jest ta da se u konkretnom slučaju ima primijeniti početno ugovorena kamatna stopa kroz cijelo vrijeme otplate kredita i to na kunsku protuvrijednost kredita prema početnom tečaju CHF (kunski iznos koji je tužitelju stavljen na raspolaganje). Prema okvirnom izračunu sačinjenom za potrebe ovog post tipka utvrđeno je da tužitelj u postupku konverzije nije oštećen za više plaćene iznose s temelja promjene kamatnih stopa i primjene valutne klauzule, te je tuženik tužitelju sa tih osnova do 22. prosinca 2015. ostao dužan iznos od 255.276,43 kn s naslova preplaćenih iznosa po osnovi promjene kamatne stope i s naslova preplaćenih iznosa po osnovi primjene valutne klauzule. S obzirom da je pravomoćnom presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske utvrđena ništetnost ugovorene odredbe o promjenjivosti kamatne stope u skladu s jednostranom odlukom banke za sve ugovore o potrošačkom kreditu koji su sklapani u razdoblju između 10. rujna 2003. godine i 31. prosinca 2008. godine, kao što su nepoštenim određene i odredbe o ugovaranju valutne klauzule, to je tuženik sukladno čl. 323. Zakona o obveznim odnosima (dalje ZOO) dužan vratiti sve što je primio na temelju takvih odredbi

Ugovora, a sve to u svezi i s čl. 1111., čl. 1115. te čl. 1046. ZOO. Slijedom iznijetog, tužitelj je predložio da nakon provedene glavne rasprave sud donese presudu kojom će naložiti tuženiku da mu isplati iznos koji bude utvrđen po dostavljenoj dokumentaciji i provedenom vještačenju, kao i troškove postupka.

1.1. Nakon provedenog knjigovodstveno-financijskog vještačenja tužitelj je podneskom od 19. siječnja 2025. (list 423-427) specificirao tužbeni zahtjev, na način da temeljem iste činjenične i pravne osnove potražuje preplaćeni iznos od 17.596,43 EUR s osnova promjenjive kamatne stope koje se jednostrano mijenjala odlukama Banke, te preplaćeni iznos od 16.787,07 EUR s osnova promjene tečaja valute CHF (tečajne razlike), sve sa pripadajućom zateznom kamatom, u iznosima i datumima dospelosti specificiranima u narečenom podnesku.

1.2. Nakon što je u postupku provedeno dopunsko knjigovodstveno - financijsko vještačenje tužitelj je, podneskom od 31. kolovoza 2026., postavio alternativni tužbeni zahtjev, predloživši da sud, ukoliko ne udovolji tužbenom zahtjevu specificiranom u podnesku od 19. siječnja 20125., presudom naloži tuženiku da tužitelju na ime zatezne kamate na ukupne iznose uplaćene temeljem ništetnih odredbi ugovora o deviznoj klauzuli u CHF i promjenjivoj kamatnoj stopi, u razdoblju od sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu pa do dana konverzije 30. rujna 2015., isplati iznos od 20.380,75 EUR, sa zateznom kamatom tekućom od 1. listopada 2015. pa do isplate.

2. U odgovoru na tužbu tuženik osporava osnovanost i visinu tužbenog zahtjeva, istaknuvši kako je iz pregleda prometa po partiji kredita vidljivo kako pojedine uplate nisu izvršene od strane tužitelja već od strane Vlade Popovića (račun broj 3102017281) i društva Hathor d.o.o. Stoga tuženik smatra da sve i kada bi u pogledu navodne ništetnosti sud prihvatio stav tužitelja, a što se osporava u cijelosti, tada tužitelju nije pravno dopušteno pa niti moguće potraživati povrat navodno preplaćenih iznosa u cijelosti, kako se to iznosi u tužbi. Tužitelj bi mogao eventualno potraživati samo navodno preplaćene iznose koje je sam vršio, pa stoga tuženik u tome dijelu osporava aktivnu legitimaciju tužitelja i predlaže odbacivanje tužbe. Tužitelj pogrešno smatra da bi u ovoj stvari uživao zaštitu s osnove Zakona o zaštiti potrošača (NN-79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 78/12 i 56/13, sada NN-41/14, dalje ZZP), te s osnove Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN-75/09, 112/12, 143/13, 147/13 i 09/15, dalje ZPK). Predmetni ugovor o kreditu nije potrošački kredit u smislu odredaba ZZP i ZPK. Radi se zapravo o kreditu čija je svrha bila zatvaranje dva kredita obrta Elegant tekstil (solidarni jamac po predmetnom kreditu u vlasništvu jamca platca), koji je bio u blokadi te zatvaranju nepodmirenih obveza navedenog društva. Dakle, činjenica je da se tužitelj bavi poduzetničkom djelatnošću i da su se sredstva kredita koristila u poduzetničke svrhe. ZZP u odredbi čl. 3. st. 1. toč. 1. potrošača definira kao svaku fizičku osobu koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. U konkretnom slučaju razvidno je da je predmetni kredit bio namijenjen poduzetničkoj djelatnosti tužitelja. Tuženik upućuje na recentnu presudu Suda EU u predmetu C-630/17 Anica Milivojević protiv Raiffeisenbank St. Stefan-Jagerberg-Wolfsberg eGen. Stranke su 21. prosinca 2015. sklopili Aneks broj 3 Ugovora o kreditu broj 5103579927 (dalje Aneks), kojim je izvršena konverzija osnovnog kredita iz CHF u EUR sukladno odredbama ZIDZPK/15. Navedenim Aneksom parnične stranke izmijenile su osnovni Ugovor o kreditu, bez značaja obnove, na način da je tužiteljev kredit koji je bio denominiran u kunama s valnom klauzulom u CHF konvertiran u kredit denominiran u

kunama s valutnom klauzulom u EUR odnosno položaj tužitelja je izjednačen s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR. Tuženik je pravovremeno i u skladu s odredbama ZIDZPK/15 dostavio tužitelju izračun konverzije kredita sa stanjem na dan 30. rujna 2015., zajedno s prijedlogom izmijenjenog ugovora o kreditu. Potpisivanju Aneksa prethodio je prihvrat izračuna konverzije i to nakon primitka svih zakonom propisanih informacija, omogućavanja provjere tih informacija te potvrde kalkulatora od strane ovlaštenog revizora. Sukladno odredbi čl. 19. c toč. 4. ZIDZPK/15 prilikom konverzije kredita uzeti su u obzir cjelokupni iznosi uplaćeni radi namirenja početno utvrđenih obroka u CHF te su navedeni cjelokupni iznosi pretvoreni u EUR i u valutnu klauzulu u EUR po tečaju primjenjivom na datum uplate, a sukladno odredbi čl. 19. c st. 1. toč. 3. ZIDZPK/15 ("sve izmjene ugovornih uvjeta koji se odnose na iznos, namjenu i rokove dospijeca glavnice te iznos, vrstu i razdoblje promjene kamatnih stopa i ostale promjene koje su tijekom trajanja ugovora o kreditu uvjetovale izmjenu početno utvrđenog otplatnog plana....") pri izračunu konverzije uzeta je valuta kredita (CHF - EUR) i tijek kamatnih stopa, kako za CHF kredit tako i za EUR kredit. Tuženik je prilikom konverzije predmetnog kredita, sukladno ZIDZPK/15, početno utvrđeni otplatni plan Ugovora o kreditu u CHF sa svim njegovim izmjenama zamijenio sa novim otplatnim planom u valutnoj klauzuli u EUR sastavljenim uzimajući u obzir sve izmjene ugovorenih uvjeta i ostale promjene koje su tijekom trajanja osnovnog Ugovora o kreditu u CHF imale utjecaj na izmjenu početno utvrđenog Otplatnog plana i anuiteta odnosno nesporno je da je tuženik prilikom izrade izračuna konverzije obuhvatio i glavnice i kamate koje su sastavni dio otplatnog plana kredita. Postupak konverzije sukladno odredbama ZIDZPK/15 proveden je na način da je utvrđeni iznos glavnice kredita s valutnom klauzulom u eurima na dan isplate kredita s valutnom klauzulom u švicarskim francima po srednjem tečaju tuženika na dan isplate kredita, definirana je kamatna stopa koja je vrijedila za kredit s valutnom klauzulom u eurima iste namjene, roka i iznosa, na dan isplate kredita s valutnom klauzulom u švicarskim francima, kreiran je otplatni plan za novi EURski kredit na način da su rok i dinamika otplate preuzeti iz ugovorenog kredita s valutnom klauzulom u švicarskim francima, iznosi koji su uplaćivani u korist partije kredita s valutnom klauzulom u švicarskim francima preračunati su u eure po tečaju na dan uplate te su se iz navedenih iznosa zatvarale dospjele obveze sukladno otplatnom planu za EURski kredit. Tuženik ističe da je bio u zakonskoj obvezi ponuditi tužitelju sklapanje Aneksa, a tužitelj je taj koji je odlučivao o tome da li želi ili ne želi izmijeniti osnovni ugovorni odnos s tuženikom odnosno tužitelj je imao pravo nastaviti otplatu kredita prema važećim ugovornim uvjetima. Upravo je tužitelj slobodnim očitovanjem volje odlučio urediti ugovorni odnos s tuženikom (tako da se ima smatrati EURskim korisnikom kredita od početka), slijedom čega tuženik smatra u cijelosti neosnovanim tužiteljevu tužbu. Prilikom postupka konverzije po ZIDZPK/15 sve uplate po predmetnom kreditu tužitelju su priznate i uračunate, odnosno uzete u obzir. Stajalište recentne sudske prakse i pravne teorije je da su potrošači sklapanjem Aneksa ugovora o kreditu u CHF kojim je taj kredit konvertiran u kredit s valutnom klauzulom u EUR ugovorno riješili pitanje iznosa koje su možebitno preplatili radi eventualno neosnovanog povećanja stope ugovorne kamate i promjena u tečaju na način da su ti iznosi njima priznati i uračunati u povrat kredita, sada s valutnom klauzulom u EUR, pa su stoga takvi tužbeni zahtjevi u cijelosti neosnovani. Vrhovni sud Republike Hrvatske je u odluci od 3. rujna 2019., posl.br. Rev 2221/18, kojom je potvrđena odluka Visokog trgovačkog suda posl. br. PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2018., u dijelu kojim se utvrđuje da su Banke (pa tako i tuženik) povrijedile kolektivne interese potrošača ugovarajući valutu uz koju je vezana glavnica švicarski franak istaknuo

sljedeće: "Kod činjenice da je tužitelj odlukom Vlade Republike Hrvatske u smislu odredbi ZZP/09 određen osobom ovlaštenom za pokretanje postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača, a tužitelj pokrenuo ovaj postupak vezano za ništetnost ugovornih odredbi iz ugovora o kreditiranju u kojima je ugovoren švicarski franak kao valuta uz koju je vezana glavnica kredita, a koji ugovori su sklapani u razdoblju 2004.-2008., a za koje ugovorne odredbe tužitelj smatra da su nepoštene te ništetne, onda se nameće zaključak kako je tužitelj imao pravni interes za pokretanje ovog postupka u vrijeme podnošenja tužbe, a koji pravni interes postoji i dalje, unatoč tome da je Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 102/15) omogućeno korisnicima tih kredita konverzija iznosa kredita vezanih uz švicarski franak vezati uz EUR. To stoga što je tim Zakonom potrošačima - korisnicima kredita ponuđena mogućnost konverzije kreditnog duga vezanog uz švicarski franak, vezati uz valutu EUR, ali ne kao njihova obveza, što znači da su i dalje u neodređenom broju ostali na snazi ugovori sklopljeni sa valutnim klauzulama u švicarskim francima, a time i dalje pitanje valjanosti takvih ugovornih odredbi ostalo sporno. U takvim okolnostima i dalje postoji pravni interes tužitelja za vođenje ovog postupka." Dakle, iz citiranog dijela obrazloženja odluke proizlazi da je VSRH izrazio pravno stajalište prema kojem potrošači koji su izvršili konverziju svojih CHF kredita sukladno ZIDZPK (NN-102/15) nemaju valjanu pravnu osnovu utvrđivati ništetnim ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli te posljedično potraživati bilo kakva navodna oštećenja s te osnove. Ovo iz razloga što je provedenom konverzijom upravo voljom potrošača izjednačena pozicija korisnika kredita u CHF s pozicijom korisnika kredita u EUR, dakle, provedenom konverzijom riješena su sva sporna pitanja među ugovornim stranama. Tuženik je istaknuo prigovor zastare jer se na zahtjev tužitelja za isplatom ima primijeniti trogodišnji zastarni rok, imajući u vidu plaćanja koja je tužitelj vršio po uvećanim anuitetima, i to sve u smislu odredbe čl. 118. Zakona o zaštiti potrošača (dalje ZZP) u svezi odredbe čl. 230. Zakona o obveznim odnosima (dalje ZOO). Odredbom čl. 118. ZZP propisano je da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz čl. 106. st. 1. ovoga Zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika. Dakle, zakonodavac je tu jasno predvidio da se u postupcima koje potrošači osobno pokrenu radi o postupcima o naknadi štete, pa se u tom smislu ima primijeniti trogodišnji zastarni rok propisan odredbama ZOO. Uzimajući u obzir da je tužitelj utužio razdoblje od 28.08.2007. do 23.11.2015. godine, cjelokupno potraživanje tužitelja je u zastari s obzirom da je tužba podnesena 11. lipnja 2019. Odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl. br. Rev 2221/18 od 3. rujna 2019. potvrđena je odluka Visokog trgovačkog suda posl. br. PŽ- 6632/ 2017 od 14. lipnja 2018., u dijelu kojim se utvrđuje da su Banke (pa tako i tuženik) povrijedile kolektivne interese potrošača ugovarajući valutu uz koju je vezana glavnica švicarski franak. Tuženik smatra da su obje gore navedene odluke nepravilne i nezakonite. VSRH u cit. odluci nije iznio nikakve nove okolnosti što se tiče navodnih povreda učinjenih s aspekta kolektivne zaštite, odnosno samo se pozvao na utvrđenja VTS-a iz pobijane odluke. S tim u vezi tuženik ističe da je sam VTS istaknuo kako njegovi zaključci u postupku kolektivne zaštite nisu primjenjivi na pojedinačne postupke, budući da je on samo ocjenjivao okolnosti koje su postojale u tzv. predugovornoj fazi (reklame i oglasi), a ne u fazi pojedinačnih pregovora kako se, stoga, u pojedinačnim postupcima moraju uzeti u obzir informacije koje su potrošačima bile na raspolaganju prije, prilikom i za vrijeme sklapanja ugovora o kreditu. Tuženik ističe kako su tužitelju bile dostupne sve informacije prije, prilikom i za vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu na takav

način da je mogao shvatiti ekonomske posljedice ugovaranje kredita u kojem se glavnica kredita veže za valutu švicarski franak. Tuženik napominje kako su potrošačima pa tako i tužitelju prilikom savjetovanja u bankama predočavani i uručivani obrasci u kojima se decidirano pojašnjava pojam valutne klauzule, te promjena tečajeva stranih valuta za koje je vezana valutna klauzula (npr EUR, CHF ili USD) koja utječe na promjenu iznosa povrata kredita (glavnica, kamate, naknada...) u kunama. U svim poslovnica Banke svakodnevno je moguće provjeriti i tečaj određene strane valute, a navedene informacije tužitelj je mogao dobiti i na besplatnom info telefonu Banke 0800 7890 ili na Internet stranici Banke [www .erstebank.hr.](http://www.erstebank.hr), te je tužitelja, kao i općenito potrošače upozoravao i informirao o valutnoj klauzuli i to na više različitih načina. Svaki korisnik kredita, pa tako i tužitelj, dobio je brošuru u kojoj je naveden grafički prikaz kretanja tečajeva CHF, USD i EUR u periodu od 1998. do 2004. godine, u kojoj je tuženik počeo odobravati kredite uz valutnu klauzulu u CHF. Iz navedenih grafova upravo je vidljivo da se tečaj CHF u odnosu na kunu kretao u rasponu od 1 CHF = 4,2 kune do 1 CHF = 5,2 kune, dok se tečaj kune u odnosu na Euro kretao od 7 kn za 1 Euro do 7,7 kuna za jedan Euro. Iz navedenog proizlazi da su korisnici kredita u CHF, pa tako i tužitelj, bili informirani da je volatilnost tečaja kune u odnosu na CHF u zadnjih šest godina bila znatno veća u odnosu na volatilnost tečaja kune u odnosu na Euro. Nadalje, i u razgovoru sa službenicima banke tužitelju je bilo u dovoljnoj mjeri pojašnjeno značenje ugovaranja odredbe kojom se glavnica kredita veže uz valutu švicarski franak, pa, stoga, tuženik na utvrđivanje tih okolnosti predlaže saslušanje gđe. Danice Kozica (voditelja Službe upravljanja ciljanim proizvodima, a kasnije direktor Direkcije podrške prodaji), koja u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora bila zadužena za nadzor i koordinaciju rada zastupnika tuženika u pogledu ugovaranja ugovora o kreditu ovakve vrste te gđe Ele Ožanić i g. Dražena Sabolića, djelatnika tuženika koji su ugovarali predmetni kredit. Predloženim svjedocima tuženik želi dokazati razinu informacija koje su bile pružene tužitelju odnosno da je tužitelj bio sasvim dovoljno informiran o riziku sklapanja predmetnog ugovora o kreditu kako prije, tako i za vrijeme sklapanja ugovora o kreditu. U prilog tome govori i činjenica da je gđa. Kozica svim zaposlenicima u nadležnim službama tuženika poslala mail u kojem je sadržana jasna uputa kako odgovarati na pitanja klijenata prilikom sklapanja ugovora o kreditu s valutnom klauzulom, pri čemu je posebno naglašeno da je izuzetno bitno klijente osvijestiti o promjenjivosti anuiteta u kunama u ovisnosti o promjeni tečaja. Tuženik također ističe kako nije ostvario, niti može ostvariti, ekstra profit na tečajnim razlikama jer je i sama zadužena u CHF te tako trpi isti tečajni rizik u CHF. Tome govori u prilog i činjenica da banka ne bi smjela imati obvezu u devizi, a potraživanje u kunama. Bilo kakvo odstupanje stvara valutni rizik koji si Banka ne može priuštiti. Odnosno, primjera radi, otplatom duga od strane korisnika kredita u iznosu od 100 CHF, banka podmiruje svoju obvezu u iznosu od 100 CHF prema svojem vjerovniku. Naravno, tuženik je imao na stotine različitih kredita vezanih uz CHF, a financirani su iz stotina različitih izvora u CHF, različite ročnosti u odnosu na pojedinačne plasmane klijentima. Samim time tijekom perioda otplate moguće da se Banci otvori devizna pozicija, ali zbog valutnog rizika tuženik ju uvijek zatvarao, pri čemu je iz podataka koji se dostavljaju razvidno u kojoj mjeri je bila otvorena devizna pozicija tuženika. Odnos obveza i potraživanja u stranim valutama u bankarskom poslovanju strogo je reguliran i kontroliran od strane Hrvatske Narodne Banke (dalje HNB) koja je, svojom Odlukom o ograničavanju izloženosti kreditnih institucija valutnom riziku (NN-38/10 i 62/11) u čl. 8. propisala da je kreditna institucija dužna krajem svakoga dana uskladiti svoju ukupnu otvorenu deviznu poziciju (razliku između potraživanja i obveza u pojedinoj valuti). Upravo iz toga razloga banka vodi

konzervativnu politiku izloženosti valutnom riziku te sukladno tome poštujući gore navedenu Odluku HNB-a, kao i limit iz odluke, Banka ne može i ne smije kredite uz CHF valutnu klauzulu financirati iz kunkskih izvora već isključivo iz CHF izvora. Plasmani Banke denominirani u CHF-u su pokriveni adekvatnim obvezama Banke u istoj toj valuti u skladu sa svim pozitivnim propisima. Dakle iz svega nesporno proizlazi da je i Banka imala obveze u CFIF-u te da stoga nije imala niti ima bilo kakve namjere usmjerene ka ostvarivanju ekstra profita. U slučaju kada bi se valutna klauzula utvrdila ništetnom kako to predlaže tužitelj, to nikako ne bi značilo da Banka gubi navodno stečeni ekstra profit, nego štoviše da ona kao kreditor snosi izravan gubitak na tečajnim razlikama jer ona i dalje i sama ima kreditnu obvezu prema svojim vjerovnicama. Tužitelj je, kao i svi potrošači, bio dovoljno informiran i bio je svjestan da postoji određeni rizik prilikom podizanja kredita u kojima se glavnica kredita veže za stranu valutu, pa tako i za švicarski franak. Tuženik smatra da bilo koje podizanje kredita u bilo kojoj valuti per se predstavlja rizik, osobito iz razloga što valute ovise o kretanjima na svjetskoj ekonomiji i nijedna osoba ne može utjecati na eventualne promjene u tom pogledu. Ne samo da je tužitelju kao prosječnom i razboritom potrošaču to jasno, po stajalištu tuženika to je svakoj osobi jasno. Neživotno je i nelogično da tužitelj nije znao za rizik. Osim toga, donošenje odluke o kreditnom zaduženju predstavlja značajnu obvezu, prvenstveno novčanu, te se takva odluka zasigurno ne može temeljiti samo na reklami bez opširnog prikupljanja daljnjih obavijesti kako kod Banke, tako i općenito, a takve obavijesti je Banka stavila na raspolaganje svakom klijentu pa tako i tužitelju. Tuženik ističe kako su ugovaranjem valutne klauzule, tužitelj i tuženik dobrovoljno, prema procjeni vlastitih interesa pristali na rizik promjenjivosti tečaja. Navedeno je razvidno iz činjenice kako se u ponudi tuženika nisu nalazili samo ugovori o kreditu s valutnom klauzulom u CHF, pri čemu su različiti financijski proizvodi imali različite uvjete. Pritom je iznimno bitno istaknuti da se spomenuti rizik promjenjivosti tečaja odnosi i na svaku drugu valutu u odnosu na kunu, a ne samo na CHF. Naime, razvoj tečaja strane valute nije moguće unaprijed predvidjeti, kako u odnosu na CHF, tako i u odnosu na druge valute. Isto tako, nesporno je da je institut valutne klauzule bio i još uvijek jest općeprihvaćen od svih subjekata u društvu. Svaka osoba, pa tako i tužitelj se već sigurno susretao s pravnim poslovima gdje se cijena, naknada i slično ugovara na temelju tečaja domaće valute (HRK) u odnosu na bilo koju stranu valutu (CHF, USD, EUR i sl.) i stoga svaka osoba kao i tužitelj je svjestan i ne može postati nesvjestan, pa čak i bez obzira koje informacije primi prilikom sklapanja takvog ugovora, da mu obveza ovisi o tečaju te strane valute u odnosu na domaću valutu u trenutku kada bi ta trebao ispuniti tu obvezu, bez obzira na stvarnu vrijednost u trenutku ugovaranja. Dakle, radi se o institutu koji je apsolutno prepoznat, prihvaćen je u našem društvu i upotrebljava se i upotrebljavao se u trenutku sklapanja predmetnog ugovora o kreditu. Svakoj osobi, a ne samo tužitelju, trebalo je biti jasno da sklapa ugovor o dugoročnom kreditu i da se tijekom tako dugog vremenskog razdoblja ne može očekivati da će takav ugovor proizvoditi jednake ekonomske učinke prilikom sklapanja i prilikom konačne otplate kredita. Isto tako, svakoj razumnoj osobi, pa tako i tužitelju je jasno da se svjetska ekonomija bazira na slobodnom tržištu i da se prilike u društvu ekonomske i druge mijenjaju pa tako i tečaj valuta. Slijedom navedenog ne može se smatrati da bi odredba ugovora kojom se glavnica kredita veže uz valutu švicarski franak bila nepoštena, jer sukladno pravilima pravne logike i duhu zaštite potrošača ista ne predstavlja nerazumljivu odredbu. Naime, navedena odredba je jasna, lako uočljiva i razumljiva, a tužitelju kao prosječno opreznom i pažljivom potrošaču nije moglo ostati nepoznato da je tečaj kune u odnosu na CHF podlozan promjenama. Tuženik ističe da je sve promjene kamatne stope izvršio sukladno tada važećim

pozitivnim propisima. Tuženik je prije donošenja ZIDZPK (NN-112/12 i 143/13) bio u obvezi samo prethodno izvijestiti potrošača o promjeni kamatne stope prije nego što se ona počne primjenjivati na ugovorni odnos s potrošačem, putem sredstava javnog informiranja ili na drugi odgovarajući način (čl. 175. Zakona o bankama, NN-84/02, 141/06), odnosno prema Zakonu o kreditnim institucijama (čl. 308. NN-117/08,) tuženik je bio dužan obavijestiti potrošača o promjeni ugovorene kamatne stope najmanje petnaest dana prije nego što se nova stopa počne primjenjivati, te uz obavijest dostaviti i izmijenjeni otplatni plan. Tuženik je to u ovoj stvari uredno činio. Osim toga, dana 30.11.2012. ugovorne strane sklopile su Aneks broj 1 Ugovora o kreditu br. 5103579927, kojim Aneksom je ugovoren početak u trajanju od 12 mjeseci i sniženje kamatne stope tužitelju za 25%. Cit. Aneksom ugovorne strane promijenile su i broj partije kredita na način da novi broj kreditne partije glasi 5107880025. U svjetlu prethodno navedenog, tuženik ističe da, sve i kada hi naslovni sud smatrao da bi odredba čl. 8.2. Ugovora o kreditu bila nerazumljiva tužitelju, pa time i nepoštena (ništetna) a što se osporava u cijelosti, iz gore navedenog jasno proizlazi da to zasigurno nije prouzrokovalo znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana. Osim toga tuženik ističe da je prije donošenja ZIDZPK (NN-112/12 i 143/13) bio u obvezi samo prethodno izvijestiti potrošača o promjeni kamatne stope prije nego što se ona počne primjenjivati na ugovorni odnos s potrošačem, putem sredstava javnog informiranja ili na drugi odgovarajući način (čl. 175. Zakona o bankama, NN-84/02, 141/06), odnosno prema čl. 308. Zakona o kreditnim institucijama (NN-117/08,) tuženik je bio dužan obavijestiti potrošača o promjeni ugovorene kamatne stope najmanje petnaest dana prije nego što se nova stopa počne primjenjivati, te uz obavijest dostaviti i izmijenjeni otplatni plan. Tuženik je to u ovoj stvari uredno činio. Tuženik se, zbog izostanka precizne zakonske regulative u vrijeme sklapanja ugovora, u postupanju prema tužitelju rukovodio i Direktivom Vijeća Europskih zajednica 93/13/EEZ od 05.04.1993. Navedena Direktiva u Prilogu sadrži tzv. sivu listu od devetnaest ugovornih odredaba koje bi se mogle smatrati nepoštenima, a koja lista je kasnije implementirana u odredbu čl. 97. Zakona o zaštiti potrošača. Za razliku od Zakona o zaštiti potrošača, Direktiva u Prilogu predviđa slučajeve u kojima određene odredbe sa sive liste nisu ograničenje za sklapanje ugovora, pa tako niti odredba koja trgovcu omogućuje da jednostrano izmijeni ugovor bez valjanog razloga predviđenog ugovorom, ukoliko se radi o odredbi prema kojima pružatelj financijskih usluga pridržava pravo bez prethodne obavijesti izmijeniti kamatnu stopu koju plaća potrošač, u slučaju valjanog razloga, pod uvjetom da se od pružatelja usluga traži da o tome odmah izvijesti drugu ugovornu stranu u najkraćem mogućem vremenu da je ona tada odmah slobodna raskinuti ugovor (Toč. 2.b Priloga Direktive). Također nije nepoštena niti odredba kojom pružatelj financijskih usluga pridržava pravo jednostrano izmijeniti odredbu o cijeni, koja je uvjetovana kretanjem određenih indeksa, odnosno čimbenika na financijskom tržištu na koje pružatelj usluge nema utjecaj. Treba imati u vidu da je jedan od osnovnih ciljeva Direktive 93/13/EEZ, da se prilikom donošenja ocjene o poštenju pobijane odredbe imaju cijeliti narav robe ili usluge koja je predmet ugovora, te sve okolnosti prije ili prilikom sklapanja ugovora. Kako se ZZP ima tumačiti i u skladu s Direktivom 93/13/EEZ, a sukladno odredbi čl. 145. Ustava RH, ovdje tuženik ističe da postoje određene iznimke od pravila o nepoštenim ugovornim odredbama predviđene Direktivom, koje uključuju i ovdje pobijanu odredbu. Tuženik isto tako ističe, a što tužitelj propušta uopće spomenuti, kako je tužitelju pružena zaštita sukladno noveli Zakona o potrošačkom kreditiranju, koja je objavljena dana 02.12.2013., a stupila je na snagu dana 01.01.2014. (NN-143/13, dalje ZIDZPK). Naime, sukladno navedenoj noveli ZIDZPK tuženik je kao Banka bio u obvezi donijeti

novu metodologiju utvrđivanja promjene kamatnih stopa na kredite i proizvode banke na koje se obračunava ugovorna kamata (dalje Metodologija), a kojom Metodologijom se sukladno zakonom predviđenoj obvezi definiraju parametar, fiksna marža te razdoblje promjene kamatnih stopa. Tuženik je postupio sukladno navedenoj obvezi te je donio Metodologiju, koja se primjenjivala i na predmetni ugovorni odnos pa je istom i bila strukturirana kamata u predmetnom ugovornom odnosu. Tuženik je dakle spomenutoj obvezi udovoljio tako da je za predmetni ugovorni odnos u novoj Metodologiji utvrđivanja promjene kamatnih stopa na kredite i proizvode banke na koje se obračunava ugovorna kamata usklađenje proveo u skladu s vrijednošću parametra na dan 01.12.2013. s primjenom od 01.01.2014. Tuženik je, dakle, tek od stupanja na snagu Metodologije kojom je sukladno zakonom predviđenoj obvezi definiran parametar, fiksna marža te razdoblja promjena kamatnih stopa, odnosno od 01.01.2014. mogao definirati navedene elemente promjenjive kamatne stope, odnosno izmijeniti sadržaj svih ugovornih odnosa s promjenjivom kamatnom stopom, što je tuženik i učinio. Slijedom navedenog, razvidno je da su intervencijom zakonodavca stranke regulirale svoj ugovorni odnos u pogledu pitanja promjenjivosti kamatne stope pa tužitelj nema pravo tražiti i dodatnu zaštitu od suda podnošenjem predmetne tužbe. Potrebno je istaknuti i da je takav način usklađenja u više navrata i od više institucija potvrđen kao zakonit (Visoki prekršajni sud RH, Ministarstvo financija Republike Hrvatske, Hrvatska narodna banka, VSRH u presudi Revt-294/2014, str. 35.). Prema tome, već je kroz ZPK tužitelju pružena takva razina radi koje daljnja sudska zaštita nije potrebna, pri čemu je zakonodavac odgovarajuće cijenio činjenicu da su se ugovorne strane inicijalno opredijelile za primjenu promjenjive kamatne stope, i da je polazeći upravo od tog odabira koncipirao režim pravne zaštite koji je ustanovljen ZPK. Dogovor o promjenjivoj kamatnoj stopi u sebi obuhvaća dva međusobno povezana i nerazdvojiva dogovora, i to dogovor o odabiru promjenjive kamatne stope, te o načinu podešavanja kamatne stope. Ta dva dogovora samo zajedno mogu činiti dogovor o promjenjivoj kamatnoj stopi, što je uostalom i stav recentne pravne teorije. Ukoliko se iz sadržaja ugovora kroz deklaratornu pravnu zaštitu ukloni način podešavanja visine kamatne stope, kamatna stopa se više ne može smatrati promjenjivom, jer tada od samog zasnivanja ugovornog odnosa ne postoji nikakav dogovor parničnih stranaka u pogledu načina njezinog podešavanja. Takav ugovor pravno je i sadržajno nepotpun, stoga odgovor na pitanje koja se kamatna stopa primjenjuje na ugovorni odnos parničnih stranaka treba potražiti u tumačenju preostalih odredbi ugovora. Odredba čl. 8. st. 1. Ugovora i dalje doduše sadrži odredbu o tome da su ugovorne strane odredile primjenu promjenjive kamatne stope u početnoj visini od 8,25 % godišnje, no jasno je da uslijed izostanka kriterija o načinu podešavanja njezine visine početno ugovorena visina jest njezina trajna visina, budući da druge odredbe ugovora ne daju odgovor na pitanje kako bi promjena takve stope mogla nastupiti. Međutim, ukoliko se ugovor tumači teleološki (ako ne postoji način na koji može doći do izmjene početno ugovorene visine kamatne stope) to samo može dovesti do zaključka da kamatna stopa nije promjenjiva, već da se radi o fiksnoj kamatnoj stopi. Takva naime jedino i može biti kamatna stopa za koju, iako nazvana promjenjivom, u ugovoru nije predviđen način njezinog podešavanja. Nije pak moguće niti pravno dopušteno kamatnu stopu, koju su ugovorne strane izričito predvidjele kao promjenjivu, intervencijom u sadržaj ugovora izmijeniti u fiksnu kamatnu stopu od samog zasnivanja ugovornog odnosa, niti zanemariti valjanost inicijalnog dogovora između parničnih stranaka da će se na njihov ugovorni odnos primjenjivati promjenjiva kamatna stopa. Parnične stranke su u vrijeme zasnivanja ugovora jasno očitovale svoju volju na način da žele da se na njihov odnos primjenjuje promjenjiva, a ne fiksna

kamatna stopa, a što uostalom odgovarajuće cijeni i uvažava sam zakonodavac. U pravnoj teoriji uvriježen je stav da se odredbe ugovora imaju primjenjivati onako kako glase, a da se pri tumačenju spornih odredbi treba istraživati i zajednička namjera ugovaratelja, te odredbu tako razumjeti kako to odgovara načelima obveznog prava, posebice kroz načelo slobode uređivanja obveznih odnosa, budući da se pod njime podrazumijeva "sloboda suugovaratelja da samostalno i slobodnom voljom odlučuju hoće li uopće zasnovati određeni obvezno pravni odnos, s kime, kojom vrstom ugovora, s kojim sadržajem i redovito u kojem obliku, mijenjati ga i okončati" (Vilim Gorenc, Komentar Zakona o obveznim odnosima, 2005., str. 7.). Deklaratorni tužbeni zahtjev stoga se ne može usvojiti bez da se pritom ne postupi protivno Zakonu o potrošačkom kreditiranju i Zakonu o zaštiti potrošača, ali i načelo slobode ugovaranja, bez da se ne povrijedi jedno od osnovnih načela obveznog prava. Tuženik spori da bi na strani tužitelja nastupila šteta, kao i da bi tuženik ikakvu štetu prouzročio svojim postupanjem tužitelju. Naime, presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ-7129/13 potrošača u skladu sa praksom suda Europske unije, definira kao dobro informiranu, razumnu, pažljivu i opreznju osobu. Tužitelj se stoga ne može prikazivati kao osoba kojoj je moguće "nametnuti" Ugovor određenog sadržaja, na unaprijed formuliranom standardnom obrascu, niti je to životno, logično i uvjerljivo. Tužitelja nitko nije silio da sklopi ugovor o kreditu s tuženikom, već je to isključivo rezultat njegove slobodne volje. Ukoliko pak tužitelj želi sebe prikazati kao osobu koja je ugovor sklopila bez da je propitivala njegove odredbe, on tim više ne uživa pravnu zaštitu po režimu koji je ustanovljen odredbama ZPK i ZZP, jer bi iz navedenog proizlazilo da on nije niti želio pregovarati o pojedinim odredbama, već je samo htio što prije ishoditi potrebna novčana sredstva. U ovoj stvari nije sporno da je tuženik kao pružatelj financijskih usluga, u smislu spomenute odredbe Priloga Direktive i ranije navedenih zakona, u prvoj mogućoj prilici izvijestio tužitelja o izmjeni kamatne stope, te da je pri tome tužitelj imao pravo na raskid ugovora. Takvo držanje sud bi ipak trebao odgovarajuće cijeliti, budući da sadašnji navodi i prijašnje postupanje tužitelja dijametralno suprotni. Stoga, sve i da je na strani tužitelja nastala šteta, njegov doprinos takvoj šteti više je nego očigledan. Nadalje, Zakon o zaštiti potrošača (NN-41/14) odredbom čl. 118., odnosno čl. 138. a (NN-79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 78112 i 56/13, dalje u tekstu ZZP) jasno definira pravni osnov tužbenih zahtjeva za osobe koje protiv tuženika iz kolektivnog spora temeljem iste odredbe pokreću pojedinačne postupke s osnove presude donesene u kolektivnom sporu, a to je naknada štete. Takva pravna osnova jasna je budući da ugovorna odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi, temeljem koje je tuženik stekao iznose koji su ovdje predmetom zahtjeva za isplatu, nije otpala već i dalje egzistira. Ukoliko sud utvrdi ništetnom pobijanju odredbu o načinu podešavanja kamatne stope, tuženik ističe da ukoliko bi naslovni sud deklaratornom pravnom zaštitom uklonio način podešavanja kamatne stope, smatralo bi se kako se između stranaka ima primijeniti početno ugovorena kamatna stopa za cijelo vrijeme trajanja otplate kredita (8,25 %), pa bi stoga tužitelj bio dužan vratiti svaki potplaćeni anuitet u razdoblju od 1. prosinca 2012. do 30. studenoga 2013., jer je tužitelju već od 1. prosinca 2012. kamatna stopa snižena ispod početno ugovorene. Slijedom toga, tuženik je istaknuo prigovor prijeboja, predloživši da sud utvrdi postojanje tražbine tuženika prema tužitelju u iznosu od 5.591,76 CHF, kao razlike između kamata koje bi tužitelj platio da se u navedenom razdoblju primjenjivala početno ugovorena kamatna stopa, i stvarno plaćenih kamata po sniženim kamatnim stopama, sve u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju HNB-a na dan plaćanja, sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom tekućom od

dospjelosti svakog pojedinog manje plaćenog mjesečnog iznosa pa do isplate, te da sud konstitutivnom odlukom izvršiti prijeboj tražbine tuženika s tražbinom tužitelja.

3. U postupku je sud izveo dokaze čitanjem preslike Ugovora o kreditu br. 2402006-1031262160/51401652-5103579927 od 4. lipnja 2007., Aneksa broj I Ugovora o kreditu od 30. studenoga 2012., Aneksa br. II Ugovora o kreditu od 27. ožujka 2014., Aneksa broj 3 Ugovora o kreditu od 21. prosinca 2015., Izračuna konverzije kredita na dan 30. rujna 2015., knjigovodstveno-financijskim vještačenjem po vještakinji Dajani Vuković, stalnoj sudskoj vještakinji knjigovodstveno financijske struke, dopunskim knjigovodstveno-financijskim vještačenjima od 4. studenoga 2025. (524) i od 17. kolovoza 2026. (569), čitanjem iskaza svjedoka Sanje Vidović-Popović i Ele Ožanić sa zapisnika od 28. studenoga 2023. te iskaza tužitelja sa zapisnika od 24. veljače 2026.

4. Nije sporno da je između tužitelja, kao korisnika kredita, te Zenona Vidovića, kao sudužnika, i Vlade Popovića, Desanke Popović i Sanje Vidović Popović, kao jamaca plate, s jedne strane, i tuženika, kao kreditora, s druge strane, zaključen Ugovor o kreditu br. 2402006-1031262160/51401652-5103579927 od 4. lipnja 2007., na iznos od 417.000,00 CHF kunske protuvrijednosti po srednjem tečaju Banke na dan puštanja kredita u tečaj (čl. 2. Ugovora), s ugovorenim rokom vraćanja kredita od 18 godina (216 mjeseci), da će se obveza iz ovog Ugovora (iznos kredita i pripadajuće kamate, kamate za zakašnjenje u plaćanju, naknade i drugi eventualni troškovi) obračunavati po srednjem tečaju Banke za CHF na dan odobrenja žiro-računa Banke, s dospelom anuiteta svakog prvog u mjesecu (čl. 7. Ugovora) i s ugovorenom početnom kamatnom stopom od 8,25 % godišnje, koja je tijekom postojanja obveze ugovorena kao promjenjiva prema važećim odlukama Banke (čl. 8. Ugovora).

5. Nije sporno da je između tužitelja, kao korisnika kredita, te navedenog sudužnika i navedenih jamaca plate, s jedne strane, i tuženika, kao kreditora, s druge strane, zaključen Aneks broj I Ugovora o kreditu od 30. studenoga 2012., kojim je ugovoren početak otplate kredita u trajanju od 12 mjeseci (od 1. prosinca 2012. do 30. studenoga 2013), te je za vrijeme trajanja ugovorenog početka smanjena kamatna stopa za 25 % i određen novi rok otplate kredita na 163 mjeseci nakon prijenosa kredita u otplatu, uključujući početak, s tim da se kredit, uvećan za redovnu kamatnu stopu, nakon isteka ugovorenog početka vraća u 151 mjesečnih anuiteta, koji su u trenutku sklapanja ovog Aneksa iznosili 3.949,82 CHF mjesečno u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB na dan uplate.

6. Nije sporno da je između tužitelja, kao korisnika kredita, te sudužnika i navedenih jamaca plate, i tuženika, kao kreditora, zaključen Aneks br. II Ugovora o kreditu od 27. ožujka 2014., kojim je utvrđeno da je na dan sklapanja Aneksa korisnik kredita izvršio uplatu iznosa od 199.017,26 CHF u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB za CHF, u svrhu djelomičnog smanjenja nedospjele glavnice kredita, da na dan sklapanja Aneksa iznos nedospjele glavnice kredita 156.032,17 CHF u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB za CHF na dan podmirenja, te je sukladno tome mjesečni anuitet utvrđen u iznosu od 1.735,81 CHF.

7. Nije sporno da je između tužitelja, kao korisnika kredita, i tuženika, kao kreditora, zaključen Aneks broj 3 Ugovora o kreditu br. 5103579927 od 21. prosinca 2015., kojim je sukladno Zakonu o potrošačkom kreditiranju, sa svim njegovim

izmjenama i dopunama, a na temelju pisanog prihvata izračuna konverzije od strane korisnika kredita (čl. 3. Aneksa), izvršena konverzija predmetnog kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR. U čl. 5.3. Aneksa utvrđeno je da na dan provedbe konverzije postoje više uplaćeni iznosi (preplata) iz čl. 1. ZID ZPK, u visini od 352.893,78 kn. Ugovorne strane su u čl. 7.3. suglasno utvrdile da će se dio više uplaćenog iznosa (preplata) koji prelazi 50 % iznosa ukupnog zbroja budućih anuiteta u EUR u kunskoj valuti preostalih na dan 30. rujna 2015. koristiti za podmirenje dodatnih 50 % iznosa budućih anuiteta u EUR u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB na dan podmirenja po njihovom dospijeću dok se iznos preplate u cijelosti ne iskoristi.

8. Sporno je da li su ništetne odredbe predmetnog Ugovora o kreditu br. 2402006-1031262160/51401652-5103579927 od 4. lipnja 2007., u dijelu gdje je ugovorena valutna klauzula u CHF te promjenjiva kamatna stopa koja se mijenjala jednostranim odlukama Banke, da li je tuženik u obvezi tužitelju isplatiti utužene novčane iznose specificirane u podnesku tužitelja od 19. siječnja 2025. (list 423 - 427), te ako je po kojem pravnom osnovu je dužan to učiniti, da li je nastupila zastara utuženog potraživanja, da li tužitelj ima status potrošač u smislu Zakona o zaštiti potrošača i Zakona o potrošačkom kreditiranju, da li je konverzija kredita ugovorena Aneksom broj 3 Ugovora o kreditu br. 5103579927 od 21. prosinca 2015., provedena sukladno odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN-102/15, dalje ZIDZPK/15), da li je osnovan alternativni tužbeni zahtjev za isplatom iznosa od 20.380,75 EUR na ime zatezne kamate na više uplaćene iznose temeljem ništetnih odredbi ugovora o deviznoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi, u razdoblju od sklapanja osnovnog Ugovora o kreditu do dana konverzije 30. rujna 2015. te da li je osnovan tuženikov prigovor prijeboja.

9. Prigovor zastare utuženog potraživanja nije osnovan. Naime, odredbom čl. 242. Zakona o obveznim odnosima (NN-35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23 i 69/26, dalje ZOO) određeno je da se zastara prekida podnošenjem tužbe i svakom drugom vjerovnikovom radnjom poduzetom protiv dužnika pred sudom ili drugim nadležnim tijelom radi utvrđivanja, osiguranja ili ostvarenja potraživanja, dok je odredbom čl. 392. st. 1. istog Zakona propisano da nakon prekida zastarijevanje počinje teći iznova, a vrijeme koje je proteklo prije prekida ne računa se u zakonom određeni rok za zastaru. Pokretanjem navedenog parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača pri Trgovačkim sudom u Zagrebu, posl. broj P-1401/12, došlo je do prekida zastare, a zastarijevanje individualnih restitucijskih zahtjeva počelo je teći iznova, i to od trenutka pravomoćnosti citirane presude Trgovačkog suda u Zagrebu posl. broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013., kojom je utvrđeno da je prednik tužene povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepošteno ugovorne odredbe s valutnom klauzulom u CHF i promjenjivoj kamatnoj stopi koja se mijenjala jednostranim odlukama banaka. Idućim pravni stav zauzeo je Vrhovni sud RH u presudi Rev-2245/17 od 20. ožujka 2018., u kojoj je istaknuto da pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare, a da zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći od trenutka pravomoćnosti odluke donesene u povodu tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača.

9.1. Istovjetan pravni stav zauzeo je Vrhovni sud RH u presudi posl. broj Rev-2245/17 od 20. ožujka 2018., u kojoj je istaknuto da pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare, a da zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći od trenutka pravomoćnosti odluke donesene u povodu tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača. Nadalje, na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske, održanoj 30. siječnja 2020., zauzeto je pravno shvaćanje koje glasi: „Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavka 1. ZOO/05 (članak 104. stavak 1. ZOO/91) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora.“

9.2. Budući da je navedena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu, posl. broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013., u dijelu gdje je utvrđeno da su ništetne i nepoštene ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi koja se mijenjala jednostranim odlukama banaka, postala pravomoćna 13. lipnja 2014., tj. danom donošenja presude Visokog trgovačkog suda RH posl. broj PŽ-7129/13, kojom je u tom dijelu potvrđena citirana presuda, a da je ista presuda Trgovačkog suda u Zagrebu, u dijelu gdje je utvrđeno da su ništetne i nepoštene ugovorne odredbe s valutnom klauzulom u CHF, postala pravomoćna 14. lipnja 2018., tj. danom donošenja presude Visokog trgovačkog suda RH posl. broj PŽ-6632/2017-10, kojom je u tom dijelu potvrđena citirana presuda Trgovačkog suda u Zagrebu, utvrđeno je da nije nastupila zastara utuženog potraživanja niti onog po osnovi preplate zbog ništetnih ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi, a niti onog po osnovi preplate zbog ništetnih ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli CHF. Ovo stoga što od pravomoćnosti citirane presude Trgovačkog suda u Zagrebu, tj. od 13. lipnja 2014., odnosno od 14. lipnja 2018., pa do dana podnošenja predmetne tužbe 12. lipnja 2019., nije protekao opći zastarni rok od pet godina.

10. Navode tuženika da tužitelj nema status potrošača sud smatra neosnovanim. Naime, odredbom čl. 3. st. 1. toč. 1. Zakona o zaštiti potrošača (NN-79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 78/12 i 56/13, dalje ZZP/07), koji je bio na snazi u vrijeme zaključenja predmetnog Ugovora o kreditu, definirano je da je "potrošač" svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njegovoj poslovnoj djelatnosti niti obavljanju djelatnosti slobodnog zanimanja. Na identičan način pojam "potrošač" definira odredba čl. 3. st. 1. toč. 1. Zakona o zaštiti potrošača (NN-41/14, dalje ZZP/14), prema kojoj je "potrošač" fizička osoba koja sklapa pravni posao i djeluje na tržištu izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti, dok Zakon o potrošačkom kreditiranju (NN-75/09, 112/12, 143/13, 147/13 i 09/15, dalje ZPK) u odredbi čl. 2. toč. 1. definira pojam "potrošač" kao fizičku osobu koja u transakcijama obuhvaćenima ovim Zakonom djeluje izvan poslovne djelatnosti ili slobodnog zanimanja. Iz provedenih dokaza proizlazi da je predmetni Ugovor o kreditu zaključen u svrhu koja nije namijenjena nikakvoj poslovnoj djelatnosti tužitelja, ugovor je tužitelj sklopio izvan svoje poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti, ili slobodnog zanimanja. Tuženik ničim nije dokazao da se radi o kreditu čija je svrha bila zatvaranje dva kredita obrta Elegant tekstil, za koji obrt tvrdi da je bio u blokadi, te zatvaranju nepodmirenih obveza navedenog obrta, niti je dokazao da su sredstva kredita korištena u poduzetničke svrhe. Suprotno proizlazi iz odredbe čl. 3 predmetnog Ugovora o kreditu, u kojoj je

izrijekom navedeno da se radi o gotovinskom kreditu uz hipoteku. Dakle, ne radi se o kreditu koji je bio namijenjen poslovnoj djelatnosti tužitelja ili obavljanju djelatnosti njegovog slobodnog zanimanja.

11. Na temelju provedenih dokaza i utvrđenog činjeničnog stanja utvrđeno je da su ništetne odredbe predmetnog Ugovora o kreditu br. 2402006-1031262160/51401652-5103579927 od 4. lipnja 2007., u dijelu gdje je ugovorena valutna klauzula i promjenjiva kamatna stopa koja se mijenjala jednostranim odlukama Banke. Radi se o odredbi čl. 7. st. 2. predmetnog Ugovora o kreditu, u dijelu gdje je ugovoreno da će se obveza iz Ugovora (iznos kredita i pripadajuće kamate, kamate za zakašnjenje u plaćanju, naknade i drugi eventualni troškovi) obračunati po srednjem tečaju Banke za CHF na dan odobrenja žiro-računa Banke, te odredbi čl. 8. Ugovora, u dijelu gdje je ugovoreno da je tijekom postojanja obveze kamatna stopa ugovorena kao promjenjiva u skladu sa važećim odlukama Banke.

12. Da su navedene ugovorne odredbe predmetnog Ugovora o kreditu ništetne u dijelu gdje je ugovorena valutna klauzula u CHF i promjenjiva kamatna stopa koja se mijenjala jednostranim odlukama Banke, proizlazi iz iskaza svjedoka Sanje Vidović-Popović i Erne Mesi te iskaza tužitelja. Naime, iz iskaza svjedoka i tužitelja proizlazi da o navedenim ugovornim odredbama prije i u vrijeme zaključenja predmetnog Ugovora o kreditu tuženik, kao kreditor, i tužitelj, kao korisnik kredita - potrošač, nisu pojedinačno pregovarali, niti su ugovorom utvrđeni egzaktni parametri koji će utjecati na odluku tuženika (Banke) o jednostranoj ugovorene kamatne stope, dok je s druge strane ugovorena valutna klauzula, uz koju je vezana glavnica za CHF, a da prije i u vrijeme zaključenja predmetnog Ugovora o kreditu tuženik tužitelja nije u cijelosti informirao o svim potrebnim pokazateljima i parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti.

12.1. Naime, svjedokinja Sanja Vidović-Popović, sestra tužitelja, iskazala je da je bila jamac platac predmetnog Ugovora o kreditu. Kreditna sredstva koja je dobio temeljem ovog ugovora tužitelj je podigao jer je imao namjeru se osamostaliti i otići od njihovih roditelja, te je dio kreditnih sredstava tužitelj iskoristio za renoviranje kuće vlasništvo njihove bake i djeda sa majčine strane, kako bi u toj kući živio. U vrijeme zaključenja predmetnog Ugovora o kreditu tužitelj je imao vlastitu tvrtku Elegant Komerc iz Bjelovara. Nije joj poznato da li je tužitelj u vrijeme zaključenja predmetnog Ugovora imao drugih kreditnih obveza prema tuženiku ili prema drugim bankama. Navedena tvrtka Elegant Komerc iz Bjelovara je u međuvremenu ugašena, ne zna točno koje godine, moguće da je to bilo 2008. ili 2009. godine. Ne može se sjetiti koji iznos sredstava je tužitelj uložio u renoviranje kuće vlasništvo njihove bake i djeda, no kredit je u cijelosti utrošen na renoviranje navedene kuće. Sredstva osiguranja po ovom ugovoru o kreditu bilo je založno pravo na stan koji su ona i suprug imali, zatim na kući vlasništvo njihovih roditelja, nje i tužitelja, kao i na poslovnom prostoru koji je glasio na ime njihovog oca, dakle kompletna imovina kojom su kao obitelj raspolagali je korištena kao sredstvo za osiguranje plaćanja kredita. Bila je nazočna prije zaključenje ovog ugovora kada se dogovaralo o uvjetima ugovora i kada je od strane banke tužitelju bio ponuđen kredit u valuti CHF kao najpovoljniji za ovu vrstu kredita. Koliko se sjeća nije bila ponuđena nikakva druga mogućnost, odnosno ponuda za zaključenje ugovora o kreditu u drugoj valuti. Ne sjeća se koja kamatna stopa je ugovorena, početni mjesečni anuitet ugovoren je u iznosu od 14.000,00 kn. Nakon zaključenja ugovora tužitelj je vezano za otplatu kredita imao enormnih teškoća, jer su mjesečni

anuiteti znatno porasli zbog promjene tečaja CHF i kamata, tako da su kuću na moru, koju su ona i tužitelj naslijedili od svojih roditelja, morali prodati kako bi otplatili dio kredita, jer kao obitelj više nisu mogli plaćati enormno visoke mjesečne anuitete. Poznato joj je da je 2015. godine između stranaka zaključen ugovor o konverziji kredita, te je nakon konverzije preostali iznos kredita otplaćen drugim novčanim sredstvima koja su imali, tako da je kredit u cijelosti bio zatvoren.

12.2. Svjedokinja Ela Ožanić iskazala da je u vrijeme zaključenja predmetnog ugovora o kreditu bila zaposlenica tuženika u poslovnici u Bjelovaru i radila je kao financijska savjetnica za građane i fizičke osobe. Što se tiče predmetnog ugovora o kreditu zna da se radi o hipotekarnom kreditu sa valutnom klauzulom CHF, no isto tako zna da je u to vrijeme banka imala u ponudi ovakve hipotekarne kredite osim u CHF i u valuti EUR. U ovom konkretnom slučaju sjeća se da je tužitelju, i drugim sudionicima Ugovora, odgovarala ova opcija ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u CHF, s obzirom da je u to vrijeme kamatna stopa za ovakvu vrstu ugovora bila osjetno niža u odnosu za kamatnu stopu za hipotekarne kredite u EUR. Isto tako se sjeća da je prije realizacije predmetnog ugovora o kreditu s tužiteljem i drugim sudionicima ugovora bila kod direktora poslovnice u Bjelovaru. Tom prilikom je tužitelju i drugim sudionicima ugovora bilo predloženo koliko će iznositi mjesečni anuiteti, pa su im bile ponuđene i druge opcije ovakvih vrsta ugovora, razgovaralo se o drugim uvjetima kreditiranja za ovakve hipotekarne kredite s valutnom klauzulom u CHF, a sami ugovori u ovakvim hipotekarnim kreditima su bili jedinstveni i sastavljeni su u jednoj istoj "špranci". Ne sjeća se da je tužitelj prije samog zaključenja predmetnog Ugovora o kreditu imao kakve prigovore ili nedoumice, pretpostavlja da nije. Kada je riječ o namjeni kreditnih sredstava koja su odobrena tužitelju ovim ugovorom, iskazuje da se tu radi o hipotekarnom kreditu, što znači da su odobrena kreditna sredstva bila namijenjena u svrhu zatvaranja nekog drugog kredita kojeg je tužitelj imao, sada se ne sjeća da li se radilo o jednom ili više takvih kredita. Ne sjeća se više kod kojih banaka je tužitelj imao zaključene te druge ugovore o kreditu, misli da je jedan od tih ugovora bio zaključen kod Erste&Steiermärkische Bank. Nije joj poznato, niti se može više sjetiti, u koje svrhe je tužitelj te druge ugovore zaključio.

12.3. Tužitelj je iskazao da je Ugovor o kreditu zaključio u mjesecu lipnju 2007. godine, radilo se o nenamjenskom kreditu koji je u to vrijeme, barem su mu tako rekli u Banci, bio najpovoljniji. Početna kamatna stopa ugovorena je u visini 8,25 % godišnje i ugovorena je kao promjenjiva. Ugovor je zaključen s rokom otplate kredita od 18 godina. Početna mjesečna rata kredita iznosila je oko 16.000,00 kn, da bi nakon 6 godina mjesečna rata se povećala na oko 26.000,00 kn. Do ovakvog značajnog porasta mjesečne rate došlo je zbog promjene tečaja valute CHF u odnosu na kunu i zbog povećanja kamatne stope. Unatoč ovako velikim iznosima mjesečnih rata, uz pomoć svojih roditelja i sestre, koji su bili jamci platci, kredit je uspijevao otplaćivati. S Bankom je 2015. godine zaključio Aneks ugovora kojim je izvršena konverzija predmetnog kredita sa valutnom klauzulom u CHF u kredit s valutnom klauzulom u EUR, tom konverzijom Banka je na ime preplate kredita priznala određeni novčani iznos, tako da je za otplatu kredita tada ostalo još oko 40.000,00 kn. Nakon zaključenja navedenog Aneksa ugovora kredit je zatvoren iste godine, jer je preostali iznos kredita te godine Banci isplatio. Od Banke nije dobio nikakve posebne informacije vezano za ugovorene uvjete kredita po predmetnom Ugovoru, rečeno mu je samo da se radi o u to vrijeme najpovoljnijem kreditu. Ne može reći da ga je Banka nagovarala na zaključenje upravo ovakvog ugovora sa valutnom klauzulom u CHF, ali mu je ponudila

tu vrstu ugovora kao najpovoljniju. Zbog proteka vremena sne može se sjetiti da li je od Banke dobio bilo kakve informacije o samom pojmu u ugovoru ugovorene valutne klauzula. Prije potpisivanja ugovora je pročitao Ugovor, nije mu ništa bilo nejasno jer sve ono što je pisalo u Ugovoru tako je i ugovoreno. U tom trenutku nije bio svjestan rizika ugovaranja valutne klauzule jer ga nitko na to tada nije ni upozoravao. Kredit koji je ostvario predmetnim Ugovorom o kreditu je iskoristio isključivo za obnovu obiteljske kuće koju je naslijedio od svoga djeda i bake, i u tu svrhu su ta kreditna sredstva u cijelosti i utrošena. Prilikom razgovora s djelatnicima Banke o uvjetima kreditiranja nije bilo nikakvog posebnog razgovora pod kojim uvjetima može doći do promjene kamatne stope, niti ga je itko ispred Banke izvijestio da bi se kamatna stopa mogla mijenjati jednostranom odlukom Banke, a bez prethodnog razgovora i konzultacije s njim. Nije mu poznato pod kojim uvjetima i uz koje kriterije je Banka donosila odluke o promjeni kamatne stope prilikom otplate kredita. Što se tiče konverzije kredita koju je dogovorio s Bankom 2015. godine, naveo je da je prije konverzije prodajom kuće na moru otplatio dobar dio kredita te mu je nakon toga mjesečna rata iznosila oko 11.000,00 kn, koji iznos je mjesečno otplaćivao otprilike godinu dana, nakon čega je zaključena konverzija kredita, da bi nakon konverzije preostali iznos kredita otplatio jednokratnom uplatom tog iznosa Banci. Zaključeni Aneks ugovora o kreditu kojim je izvršena konverzija kredita u valuti CHF u kredit u valuti EUR nije nikada osporavao, točno je da mu je ovom konverzijom Banka priznala određeni iznos preplate kredita, ne može se više sjetiti o koje iznosu se radilo. Što se tiče forme Ugovora o kreditu naveo je da je Ugovor o kreditu sačinjen u jednom već unaprijed pripremljenom tekstu, odnosno radilo se o jednoj špranci ugovora, tako da Ugovor nije pisan samo za njega, već se radilo o jednom obrascu koji je Banka primjenjivala za ovakve kredite.

13. Iz ovako danih iskaza svjedoka i tužitelja utvrđeno je da o spornim ugovornim odredbama prije zaključenja navedenog Ugovora o kreditu tužitelj, kao korisnik kredita - potrošač, i tuženik, kao kreditor, nisu pojedinačno pregovarali niti su ugovorima utvrđeni egzaktni parametri koji će utjecati na odluke tuženika o jednostranoj promjeni stope ugovorene redovne kamate, te je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica za CHF a da prije zaključenja predmetnog Ugovora o kreditu tuženik nije u cijelosti informirao tužitelja o svim potrebnim pokazateljima i parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača. Naime, tuženik nije tužitelju predočio metodologiju izmjene kamatne stope, niti je tužitelj uopće bio obaviješten i upoznat o načinu promjene kamatne stope, a niti su tužitelju dostavljene odluke tuženika o izmjenama kamatne stope, a na koje izmjene tužitelj ni na koji način nije mogao utjecati, budući da ga tuženik prije zaključenja ugovora nije upoznao sa parametrima izračuna koji će utjecati na odluku o promjeni kamatne stope, niti su o tome tuženik, kao trgovac, i tužitelj, kao korisnik kreditnih usluga - potrošač, pojedinačno pregovarali. Tužitelj je u vrijeme zaključenja predmetnih Ugovora o kreditu imao samo saznanja o visini početne stope ugovorene redovne kamate, no nije mogao znati iz kojih konkretnih razloga i pod kojim uvjetima će se tijekom predstojećeg razdoblja otplate kredita mijenjati kamatna stopa, nit je o tim uvjetima bio u mogućnosti pregovarati s tuženikom. Nadalje, tuženik prije zaključenja predmetnog ugovora tužitelja nije informirao o svim potencijalnim rizicima ugovaranja valutne klauzule vezane u tečaj CHF, slijedom čega tužitelj nije niti raspolagao potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti. Sve navedeno je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača, što je suprotno načelu savjesnosti i

poštenja. Na opisani način tuženik je postupio suprotno odredbama čl. 81., 82. i 90. tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (NN-96/03, dalje ZZP/03), što sporne ugovorne odredbe, u dijelu gdje je ugovorena valutna klauzulom u CHF i promjenjiva kamatnoj stopi koja se mijenjala jednostranim odlukama Banke, čine nepoštenim i stoga ništetnim.

13.1. Istovjetno pravno shvaćanje zauzeo je Vrhovni sud RH u presudi Revt-249/14-2 od 9. travnja 2015., kojom je odbijena revizija banaka i potvrđena presuda Visokog trgovačkog suda RH posl. broj PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014., te u presudi i rješenju Rev-2221/18-11 od 3. rujna 2019., kojom odlukom je odbijena revizija banaka i potvrđena presuda Visokog trgovačkog suda RH posl. broj PŽ-6632/17-10 od 14. lipnja 2018., kojim odlukama Visokog trgovačkog suda RH je potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu posl. broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013., donesena u predmetu zaštite kolektivnih interesa potrošača pokrenut tužbom tužitelja Potrošač - Hrvatski savez udruga za zaštitu potrošača, protiv više banaka, između ostalih i protiv ovdje tuženika.

13.2. Nadalje, pravomoćnom presudom Trgovačkog suda u Zagrebu posl. broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013., koju čine presude Visokog trgovačkog suda RH posl. broj PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014. i posl. broj PŽ-6632/17-10 od 14. lipnja 2018., utvrđeno je da je tuženik u razdoblju od 1. travnja 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju – ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom tužene, a da prije i u vrijeme zaključenja ugovora tužena kao trgovac i korisnici kreditnih usluga nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktne parametre i metodu izračuna parametara koji utječu na odluku tužene o promjeni stope ugovorene kamate, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, te zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju – ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica za švicarski franak, a da prije i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nije kao trgovac potrošače u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, čime je tužena postupila suprotno odredbama čl. 81., 82. i 90. tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (NN-96/13), a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. protivno odredbama čl. 96. i 97. tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (NN-79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 89/09 i 133/09). Vrhovni sud RH svojim odlukama posl. br. Revt-249/14-2 od 9. travnja 2015. i posl. br. Rev-2221/18-11 od 3. rujna 2019. odbio je revizije banaka u odnosu na utvrđenje ništenim odredbi ugovora o kreditu u s valutnom klauzulom u CHF i promjenjivoj kamatnoj stopi koja se mijenjala jednostranim odlukama banaka. Predmetni Ugovor o kreditu zaključen je 25. travnja 2005., odnosno upravo tijekom razdoblja od 1. rujna 2004. do 31. prosinca 2008. za koje je citiranom pravomoćnom presudom Trgovačkog suda u Zagrebu, posl. broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013. utvrđeno da je tužena povrijedila kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe s valutnom klauzulom u CHF i promjenjivoj kamatnoj stopi koja se mijenjala jednostranim odlukama banaka. Presudom Vrhovnog suda RH, posl. br. Revt-249/14-2 od 9. travnja 2015., odbijena je revizija banaka i potvrđena presuda Visokog trgovačkog suda RH posl. broj PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014., dok je presudom i rješenjem Vrhovnog suda

RH, posl. br. Rev-2221/18-11 od 3. rujna 2019., odbijena revizija banaka i potvrđena presuda Visokog trgovačkog suda RH posl. broj PŽ-6632/17-10 od 14. lipnja 2018.

13.3. Uzimajući u obzir da je citirana presuda Trgovačkog suda u Zagrebu donesena u kolektivnom sporu, ista je u smislu odredbe čl. 502. c ZPP, a isto tako i čl. 118. Zakona o zaštiti potrošača (NN-41/14, 110/15 i 14/19, dalje ZZP/14), obvezujuća za sudove u pojedinačnim postupcima i sud je vezan za utvrđenja iz navedenog kolektivnog spora te ih dužan primijeniti. Naime, odredbom čl. 502. a st. 1. Zakona o parničnom postupku (NN-53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14, 79/19, 80/22, 114/22 i 155/23, dalje ZPP) određeno je da udruge, tijela, ustanove ili druge organizacije koje su osnovane u skladu sa zakonom, koje se u sklopu svoje registrirane ili propisom određene djelatnosti bave zaštitom zakonom utvrđenih kolektivnih interesa i prava građana, mogu, kad je takvo ovlaštenje posebnim zakonom izrijeком predviđeno i uz uvjete predviđene tim zakonom, podnijeti tužbu (tužba za zaštitu kolektivnih interesa i prava) protiv fizičke ili pravne osobe koja obavljanjem određene djelatnosti ili općenito radom, postupanjem, uključujući i propuštanjem, teže povređuje ili ozbiljno ugrožava takve kolektivne interese i prava, dok je odredbom čl. 502. c ZPP određeno da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz članka 502.a stavka 1. ovoga Zakona da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti. U tom će slučaju sud će biti vezan za utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati. Nadalje, istovjetno je određeno i odredbom čl. 118. ZZP/14, kojom je propisano je da odluka suda donesena u postupku zaštite kolektivnih interesa potrošača iz čl. 106. st. 1. istog Zakona u smislu povrede propisa zaštite potrošača obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika. Ovakvo pravno stajalište izraženo je i u presudi Vrhovnog suda RH posl. br. Rev-3142/2018-2 od 19. ožujka 2019., prema kojem u pojedinačnim postupcima radi utvrđenja ništetnosti odredbi ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u CHF i promjenjivom kamatnom stopom koju su jednostrano mijenjali kreditori nije potrebno ponovno utvrđivati da li su sporne odredbe ugovora o kreditu ništetne, s obzirom da temeljem citirane odredbe čl. 502. c ZPP postoji vezanost za postojanje povrede propisa zaštite potrošača iz čl. 106. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (NN-79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 89/09 i 133/09, dalje ZPP), a slijedom toga i obveza primjene utvrđene ništetnosti u kolektivnom sporu. Naime, ne može postojati utvrđena ništetnost i nepoštenost pojedinih odredbi potrošačkog ugovora u kolektivnom sporu, a da istodobno ne postoji ništetnost i nepoštenost takvih odredbi u pojedinačnom sporu u odnosu na istovrsni ugovor. Vrhovni sud RH u svojoj odluci, br. Rev-3142/2018-2 od 19. ožujka 2019., zauzeo je istovjetno pravno shvaćanje prema kojem u pojedinačnim postupcima radi utvrđenja ništetnosti odredbi ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u CHF i promjenjivom kamatnom stopom koju su jednostrano mijenjali kreditori nije potrebno ponovno utvrđivati da li su sporne odredbe ugovora o kreditu ništetne, s obzirom da temeljem citirane odredbe čl. 502. c ZPP postoji vezanost za postojanje povrede propisa zaštite potrošača iz čl. 106. st. 1. ZPP, a slijedom toga i obveza primjene utvrđene ništetnosti u kolektivnom sporu.

14. Unatoč utvrđenju da su odredbe čl. 7. st. 2. i čl. 8. predmetnog Ugovora o kreditu ništetne, u dijelu gdje je ugovorena valutna klauzula u CHF i promjenjiva kamatna stopa koja se mijenjala jednostranim odlukama Banke, te unatoč činjenici da

je provedenim knjigovodstveno - financijskog vještačenjem utvrđeno da je ukupna preplata po kreditu (uz primjenu kamatne stope 8,25 %) na dan zaključenja Aneksa broj 3 Ugovora o kreditu, tj. na dan 21. prosinca 2015., iznosila 441.867,97 kn te da je uplatom iznosa od 41.831,98 kn i zatvaranjem nedospjele glavnice od 224.637,43 kn preostao, kako je to utvrđeno knjigovodstveno-financijskim vještačenjem, više plaćeni iznosi od 17.596,43 EUR s osnova promjenjive kamatne stope te 16.787,07 EUR s osnova valutne klauzule u CHF (tečajne razlike), koje iznose tužitelj potražuje u specificiranom tužbenom zahtjevu, te unatoč tome što je odredbom čl. 1111. ZOO određeno da je u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna drugoj vratiti sve ono što je primila po osnovi takvog ugovora, sud je tužbeni zahtjev, specificiran u podnesku od 19. siječnja 2025., odbio kao neosnovan.

14.1. Ovo stoga, što tužitelj nema valjanu pravnu osnovu zahtijevati isplatu preplate kredita s osnove ništetnih odredbi ugovora o valutnoj klauzuli CHF i promjenjivoj kamatnoj stopi koja se mijenjala jednostranom odlukom Banke. Naime, zaključenjem navedenog Aneksa broj 3 Ugovora o kreditu br. 5103579927 od 21. prosinca 2015. i izvršenom konverzijom kredita u konkretnom slučaju ostvareno je načelo iz čl. 19. b ZIDZPK/15, prema kojem se položaj potrošača sa kreditom denominiranim u CHF izjednačava s položajem u kojem bi potrošač bio da je koristio kredit denominiranim u EUR. Primjena ZIDZPK/15, kao *lex specialis*, derogira opće odredbe ZOO o pravnim posljedicama ništetnosti, tako da se svote koje su plaćene na temelju nepoštenog dijela odredbi o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi ne vraćaju potrošaču, već su iskorištene u njegovu korist za ispunjenje ugovornih obveza koje su ugovorene valjanim Dodatkom kojim je izvršena konverzija kredita, sa jasno propisanim načinom raspolaganja nastalom preplatom koja se, u slučaju da nije dostatna za zatvaranje obveze iz kredita prema novom otplatnom planu, koristi za namirenje budućih obroka ili anuiteta, dok se za slučaj da njezin iznos prelazi ukupan zbroj obroka ili anuiteta u valutnoj klauzuli u EUR prema novom otplatnom planu vraća potrošaču. Tužitelj je imao mogućnost ili sklopiti navedene Dodatke prihvaćajući konverziju ili zadržati stari važeći kredit denominiran u CHF i denominiran u kunama s valutnom klauzulom u CHF, čime bi se otplata kredita nastavila prema do tada važećim ugovorenim uvjetima. Zaključeni Aneks broj 3 Ugovora o kreditu br. 5103579927 od 21. prosinca 2015. ne djeluje samo pro futuro već imaju i retroaktivni učinak, na način da su stranke prihvaćanjem konverzije iznova, počevši od dana sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu, uredile svoje odnose u pogledu valutne obveze te su obveze s osnova nepoštenih ugovornih odredbi iz Ugovora o kreditu u skladu s odredbama ZIDZPK/15 restituirane, i to na način da su zamijenjene valjanim odredbama o ispunjenju obveze uz valutnu klauzulu EUR, kao i time što je sve do tada plaćeno iskorišteno u korist tužitelja, na način da je uzeto u ispunjenje obveze ugovorene valjanim Aneks te se stoga utuženi iznosi više ne nalaze u imovini tuženika bez pravne osnove, nego temeljem ispunjenja obveze tužitelja koja proizlazi iz valjane pravne osnove, radi čega nisu ispunjene pretpostavke za isplatu temeljem stečenog bez osnove.

14.2. Istovjetno pravno shvaćanje zauzeo je Vrhovni sud RH u presudi broj Rev-637/2019-2 od 15. studenoga 2022., u kojoj je između ostalog navedeno: „ Dodatak Ugovoru o kreditu sklopljen na temelju (prisilnog) propisa, koji je uspješno prošao test ocjenjivanja ustavnosti u ustavnosudskom postupku, valja zaključiti da njegove odredbe obvezuju stranke jer nemaju elementa koji bi im davali obilježje nepoštenosti i imali za posljedicu njegovu ništetnost“, ... "U pogledu pravnih učinaka konverzije izvršene predmetnim Dodatkom Ugovoru o kreditu, treba kazati da, sukladno odredbi

članka 19. c stavka 1. ZID ZPK/15, konverzija kredita podrazumijeva konverziju radi promjene valute, odnosno valutne klauzule u kojoj je denominiran i da se provodi na način da se položaj potrošača s kreditom denominiranim u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u €, a položaj potrošača s kreditom denominiranim u kunama s valutnom klauzulom u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom, što je inače načelo konverzije kredita u skladu s odredbom članka 19.b ZID ZPK/15.“, ... "Pogrešno je shvaćanje nižestupanjskih sudova da konverzija ne obuhvaća otklanjanje posljedica nišetne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi, jer na činjenicu da izvršena konverzija uključuje i plaćanja učinjena po osnovi kamatne stope sasvim jasno i nedvosmisleno upućuje sadržaj odredbe članka 19. c stavka 1. točaka 2., 3. ZID ZPK/15 kao i odredbe članka 19. c stavka 1. točaka 4. i 5. istog Zakona koja uređuje pitanje načina iskorištavanja iznosa koji se odnose na prethodno izvršene uplate po osnovi osnovnog ugovora o kreditu. Naime, u skladu sa točkama 1. i 2. stavka 1. članka 19.c ZID ZPK/15, kamate i početno odobrena glavnica kredita koje su plaćene temeljem kredita u CHF pretvaraju se u kamate i glavicu plaćenu u € u skladu s tečajem koji je jednak tečaju one vrste koji je vjerovnik (banka) na dan uplate primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u €. Naprijed navedene uplate su korištene, u skladu s točkom 4. stavka 1. članka 19.c ZID ZPK/15, za namirenja anuiteta po osnovi konvertiranog kredita u €, uz iznimku uplata na ime naplaćenih zateznih kamata, naknada i troškova koji se ne uzimaju u obzir za potrebe izračuna konverzije. To znači da je povrat preplaćenih iznosa ostvaren putem korištenja izvršenih uplata za otplatu dospjelih anuiteta kredita u €, koji je zamijenio kredit u CHF, na način da je, u ovisnosti o visini preplate, iznos preplate korišten za otplatu budućih obroka kredita u € u slučaju da preplata nije dovoljna za zatvaranje kreditnih obveza prema novom otplatnom planu ili je vraćen potrošaču u slučaju da njezin iznos prelazi ukupan zbroj obroka u valutnoj klauzuli u € prema novom otplatnom planu (točke 4. i 5. stavka 1. članka 19.c ZID ZPK/15). Na taj su način nakon konverzije uplate koje je izvršio tužitelj kao potrošač po osnovi nepoštenih odredbi ugovora o kreditu iskorištene za otplatu njegova kredita u € i to radi nemirenja postojećih i budućih obroka koji su utvrđeni novim otplatnim planom koji je zamijenio prethodni otplatni plan za kredit u CHF.“, ... "U vezi s pitanjem jesu li, inače prilično stroga i detaljna, pravila o konverziji i načinu njezina izračuna uspostavila narušenu ravnotežu između korisnika kredita kao potrošača i banke kao kreditora zamjenom nepoštenih ugovornih odredaba kredita za CHF novim ugovornim odredbama, od odlučnog je značenja i da je potrošač, u skladu s odredbom članka 19.d ZID ZPK/15, informiran o posljedicama konverzije i da je, u skladu s odredbom članka 19.e ZID ZPK/15, imao mogućnost izbora prihvaćanja ili neprihvatanja konverzije“ ... te "Kada su, dakle, iznosi koje je tužitelj platio više na temelju nišetne ugovorne odredbe iskorišteni u njegovom novom otplatnom planu za namirenje postojećih i budućih obroka koji su utvrđeni novi otplatnim planom koji je zamijenio otplatni plan iz osnovnog ugovora o kreditu, tada ti više plaćeni iznosi nisu ostali u imovini tuženice, pa nije bilo osnove za prihvaćanje tužbenog zahtjeva u smislu odredbe članka 1111. ZOO... „, te ... "Tužitelj koji je kao korisnik kredita (potrošač) prihvatio konverziju na temelju ZID ZPK/15 zaključenjem dodatka ugovoru o kreditu s tuženicom kao kreditorom (trgovcem), nema pravo na povrat više plaćenih iznosa po osnovi nišetne odredbe o načinu promjene kamatne stope ugovorne (redovne) kamate iz kredita denominiranog u kunama u CHF odnosno kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF zato što izračun konverzije kredita iz članka 19.c ZID ZPK/15 stavka 1. uključuje i te uplate.“.

14.3. Izraženi pravni stav sukladan je pravnom shvaćanju proširenog vijeća Vrhovnog suda RH izraženom u presudi i rješenju br. Rev-457/2025-21 od 27. svibnja 2026., koje glasi: „Sklapanjem Aneksa Ugovoru o kreditu na temelju odredbi ZIDZPK/15, kojim su stranke iznova od dana sklapanja Ugovora o kreditu uredile svoje odnose u pogledu valute obveze i promjenjivosti kamatne stope, na valjan način ugovoren među strankama, prestala je obveza tuženice (čl. 160. ZOO) na povrat više plaćenih iznosa s osnove nišetne odredbe o načinu promjene kamatne stope ugovornih kamata i valutne klauzule u CHF, a koja bi obveza proizlazila iz opće odredbe obveznog prava (čl. 1111. st. 1. ZOO) i ti više plaćeni iznosi nisu bez pravne osnove ostali u imovini tuženice ... te se ne vraćaju potrošaču, već su iskorištene u njegovu korist za ispunjenje ugovornih obveza koje su ugovorene valjanim Dodatkom Ugovora o kreditu, a na način kako je to određeno u ZID ZPK/15“. Nadalje, u navedenoj odluci Vrhovni sud zauzeo je pravni stav koji glasi „... učinak konverzije prema ZIDZPK/15 djeluje ex tunc, što omogućuje uspostavu činjeničnog i pravnog okvira u kojem bi se potrošač našao i bez postojanja nepoštene ugovorne odredbe. Tako stvorena mogućnost uspostave činjeničnog i pravnog okvira kakav je postojao već sama po sebi ima restitucijski učinak jer omogućuje vraćanje koristi koju je druga ugovorna strana (trgovac) stekla od potrošača po osnovi nepoštene ugovorne odredbe i to u okolnostima i u proceduri koja je unaprijed poznata i unaprijed svim stranama predstavljena kao jednokratna mjera i trajno rješenje. Slijedom navedenog, pravilno je drugostupanjski sud odbio zahtjev tužitelja u dijelu u kojem isti potražuje glavnicu preplaćenih iznosa na temelju nepoštenih i nišetnih odredbi ugovora o kreditu o valutnoj klauzuli u CHF i promjeni kamatne stope na temelju jednostrane odluke tuženice.“, te zaključno zauzeo pravni stav prema kojem „... potrošač korisnik kredita koji je na temelju ZID ZPK/15 ugovaranjem Aneksa Ugovoru o kreditu konvertirao kredit ugovoren s valutnom klauzulom u švicarskom franku i promjenjivom kamatnom stopom u kredit s valutnom klauzulom u EUR nema pravo na utvrđenje i isplatu iznosa preplaćenih na temelju nišetnih ugovornih odredaba iz temeljnog ugovora o kreditu s nišetnom promjenjivom kamatnom stopom i nišetnom valutnom klauzulom u CHF, ali ima pravo na zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i nišetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu za razdoblje od dana sklapanja temeljnog ugovora kreditu pa do utvrđenog dana prestanka obveze izvršene konverzijom kredita (30. rujna 2015.), i to u punom iznosu bez oduzimanja od preplate utvrđene u konverziji.“.

14.4. Nadalje, Vrhovni sud u oglednom postupku donio je rješenje br. Gos-1/2019 od 4. ožujka 2020., te odgovarajući na postavljeno pravno pitanje: "Je li sporazum o konverziji sklopljen na osnovi Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN-102/15) nepostojeći ili nišetan u slučaju kada su nišetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli ?", naveo: "Sporazum o konverziji sklopljen na osnovi Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN-102/15) ima pravne učinke i valjan je u slučaju kada su nišetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli.". Dakle, Vrhovni sud RH zauzima jasno pravno stajalište da dodatak ili aneks ugovora kojim je izvršena konverzija kredita denominiran u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR, predstavlja novu pravnu osnovu koja svoje izvorište ima u prisilnom propisu (ZIDZPK/15), imajući prije svega na umu da je riječ o izvanrednoj, jednokratnoj i retroaktivnoj mjeri (intervenciji) zakonodavca. Naime, odredbe ZIDZPK/15 ne

propisuju ništetnost spornih ugovornih odredbi niti način restitucije potrošača, ali predviđa da se iznosi koji su plaćeni na ime obroka, odnosno anuiteta u CHF i kunama s valutnom klauzulom u CHF, iskorištavaju u korist potrošača za ispunjenje ugovornih obveza prema novom otplatnom planu, pa u takvoj pravnoj situaciji dodatak ugovoru u odnosu na nepoštene ugovorne odredbe imaju restitucijski učinak.

14.5. Nadalje, Ustavni sud Republike Hrvatske, rješenjem broj U-I-3685/2015 i dr. od 4. travnja 2017., nije prihvatio prijedloge za pokretanje postupka za ocjenu suglasnosti ZIDZPK/15 s Ustavom Republike Hrvatske, jer je utvrdio da su interventne mjere zakonodavca, kao jednokratne, bile nužne za ostvarenje legitimnih ciljeva koji su se njima željeli postići, a to je povećanje socijalne zaštite, sprječavanje nastavljanja nepoštene poslovne prakse kreditnih institucija i sprječavanje produbljivanja dužničke krize, na način da je osporenim zakonom postavljen temelj za provedbu konverzije kredita denominiranih u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredite denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR, kako bi se potrošače kredita u CHF izjednačilo s položajem u kojem bi bili da su od početka imali ugovorene takve kredite.

14.6. Odredbe ZIDZPK/15 nisu u suprotnosti niti sa čl. 6. st. 1. Direktive 93/13 EEZ od 5. travnja 1993. o uspostavljanju ravnoteže u pravima i obvezama između ugovornih strana, jer se odredbama ZIDZPK/15 izjednačava položaj korisnika kredita u CHF s položajem korisnika kredita u EUR u pravima i obvezama ugovornih strana, na način kao da nepoštenih odredaba nije bilo. Naime, Sud Europske unije u svim presudama koje se odnose na zaštitu potrošača, u bitnom naglašava da "... čl. 6. st. 1. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima treba tumačiti na način da je na nacionalnom sudu da utvrdi nepoštenost odredbe ugovora sklopljenog između prodavatelja robe ili pružatelja usluga i potrošača, čak i ako su je te stranke ugovorno izmijenile. Takvo utvrđenje dovodi do ponovne uspostave situacije u kojoj bi se potrošač nalazio da nije postojala odredba čija je nepoštenost utvrđena, osim ako je potonji na temelju slobodnog i informiranog pristanka putem izmjene nepoštene odredbe odustao od takve ponovne uspostave, što je dužan provjeriti nacionalni sud."

15. Tužitelj u postupku nije osporavao da je Aneks br. 3 Ugovoru o kreditu zaključio na temelju slobodnog i informiranog pristanka, niti da konverzija kredita nije provedena sukladno odredbi čl. 19. c. ZIDZPK/15. Nadalje, tužitelj ne osporava da je iznos preplate kredita utvrđen konverzijom iskorišten za namirenje anuiteta po osnovi konvertiranog kredita u EUR. Prema odredbi čl. 19. c st. 1. toč. 1. i 2. ZIDZPK/15 kamate i glavnica kredita koje su plaćene temeljem kredita u CHF pretvaraju se u kamate i glavnicu plaćenu u EUR u skladu s tečajem koji je jednak tečaju one vrste koji je tuženik na dan uplate primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u EUR. To znači da je povrat preplaćenih iznosa ostvaren korištenjem izvršenih uplata za otplatu dospjelih anuiteta kredita u EUR. Da je konverzija izvršena sukladno odredbama ZIDZPK/15 potvrđeno je provedenom knjigovodstveno-financijskim vještačenjem, gdje je vještakinja u vještaku naazu i mišljenju izrijekom navela da je konverzija kredita izvršena sukladno ZIDZPK/15 te da je u izračun konverzije tuženik evidentirao sve uplate koje su izvršene u svrhu vraćanja predmetnog kredita.

16. S obzirom na sve navedeno, utvrdivši da je Aneksom broj 3 Ugovora o kreditu br. 5103579927 od 21. prosinca 2015., izvršena valjana novacija predmetnog Ugovora o kreditu u skladu s odredbom čl. 19. c ZIDZPK/15, te cijeneći da je provedenim

vještačenjem utvrđeno da je u izračun konverzije tuženik uvrstio sve iznose koje je za vrijeme otplate kredita primio od tužitelja, pa dakle i, kako je to provedenim knjigovodstveno-financijskim vještačenjem utvrđeno, konverzijom priznatu preplatu u iznosu od 46.837,05 EUR (352.893,78 kn), utvrđeno je da u konkretnom slučaju nisu ostvarene zakonske pretpostavke za povratom stečenog bez osnove u smislu odredbe čl. 1111. ZOO. Slijedom toga, uvažavajući pravni stav izražen u citiranoj presudi i rješenju Vrhovnog suda RH, br. Rev-457/2025-21 od 27. svibnja 2026., prema kojem potrošač korisnik kredita koji je, na temelju ZIDZPK/15 ugovaranjem Aneksa ugovoru o kreditu, konvertirao kredit ugovoren s valutnom klauzulom u švicarskom franku i promjenjivom kamatnom stopom u kredit s valutnom klauzulom u EUR nema pravo na isplatu iznosa preplaćenih na temelju ništetnih ugovornih odredaba iz temeljnog ugovora o kreditu s ništetnom promjenjivom kamatnom stopom i ništetnom valutnom klauzulom u CHF, sud je tužbeni zahtjev, specificiran u podnesku tužitelja od 19. siječnja 2025., kao neosnovan odbio te presudio kao u st. I. izreke.

17. Što se tiče alternativnog tužbenog zahtjeva, uzimajući u obzir da je provedenim dopunskim knjigovodstveno-financijskim vještačenjem od 17. kolovoza 2026. utvrđeno da zatezne kamate na kamatne i tečajne razlike, obračunate od dana plaćanja do izvršene konverzije 30. rujna 2015., iznosi 20.380,75 EUR, uvažavajući pravni stav izražen u citiranoj presudi i rješenju Vrhovnog suda RH, br. Rev-457/2025-21 od 27. svibnja 2026., prema kojem „... potrošač korisnik kredita koji je na temelju ZIDZPK/15 ugovaranjem aneksa ugovoru o kreditu konvertirao kredit ugovoren s valutnom klauzulom u švicarskom franku i promjenjivom kamatnom stopom u kredit s valutnom klauzulom u EUR ima pravo na zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu za razdoblje od dana sklapanja temeljnog ugovora kreditu pa do utvrđenog dana prestanka obveze izvršene konverzijom kredita“, sud je usvojio alternativni tužbeni zahtjev za isplatom navedenog iznosa od 20.380,75 EUR, sa zateznom kamatom tekućom od 31. kolovoza 2026. (dan podnošenja alternativnog tužbenog zahtjeva) do isplate, te presudio kao u st. II. izreke.

18. Sud je u st. II./1. izreke kao neosnovan odbio dio alternativnog tužbenog zahtjeva za isplatom procesnih zateznih kamata na dosuđeni iznos zakonskih zateznih kamata na kamatne i tečajne razlike, tekuće za razdoblje od 1. listopada 2015. do 30. kolovoza 2026. Ovo stoga što na dosuđeni iznos zateznih kamata na kamatne i tečajne razlike, koji je u alternativnom tužbenom zahtjevu pravilno izražen u apsolutnom iznosu, tužitelj ima pravo na procesne zatezne kamate počevši od 31. kolovoza 2026., odnosno od dana podnošenja alternativnog tužbenog zahtjeva, pa do isplate, a ne od 1. listopada 2015. do isplate, kako to tužitelj u alternativnom tužbenom zahtjevu neosnovano potražuje. Naime, u pravilu je zabranjeno obračunavanje i naplata kamata na već dospjele, a neplaćene kamate (anatocizam), međutim, od tog pravila postoje iznimke. Naime, odredbom čl. 27. st. 1. ZOO određeno je da je ništetna odredba ugovora kojom se predviđa da će na ugovorne kamate (čl. 26. ZOO), kad dospiju za isplatu, početi teći kamate ako ne budu isplaćene. Od tog pravila postoji iznimka određena u odredbi čl. 27. st. 3. ZOO, prema kojoj se citirana odredba čl. 27. st. 1. ZOO ne odnosi na pologe kod banaka i drugih financijskih institucija. Nadalje, odredbom čl. 32. st. 2. ZOO određeno je da se na iznos neisplaćenih kamata mogu zahtijevati zatezne kamate samo od dana kad je sudu podnesen zahtjev za njihovu isplatu, međutim, plaćanje navedenih zateznih kamata povezano je s prestankom glavne tražbine (čl. 160. st. 2. ZOO) na koju se odnosi obračunata i u apsolutnom iznosu utužena zatezna kamata.

18.1. Budući da je u konkretnom slučaju glavna tražbina tužitelja za isplatom preplate kredita s osnova ništetnih odredbi ugovora o valutnoj klauzuli CHF i promjenjivoj kamatnoj stopi koja se mijenjala jednostranom odlukom Banke, prestala temeljem zaključenog Aneksa broj 3 Ugovora o kreditu br. 5103579927 od 21. prosinca 2015. na dan izvršene konverzije kredita 30. rujna 2015., te cijeneći da je plaćanje zateznih kamata na iznos neisplaćenih kamata u smislu odredbe čl. 31. st. 2. ZOO povezano s prestankom glavne tražbine (čl. 160. st. 2. ZOO), a da se iste mogu zahtijevati samo od dana kad je sudu podnesena tužba za njihovu isplatu (čl. 31. st. 2. ZOO), tužitelji su na dosuđeni iznos zateznih kamata na kamatne i tečajne razlike, obračunate od dana plaćanja do izvršene konverzije 30. rujna 2015., dosuđene črocesne zatezne kamate počevši od dana podnošenja aletnativnog tužbenog zahtjeva 31. kolovoza 2026., pa do isplate.

18.2. Sud nije posebno cijenio dopunski vještački nalaz i mišljenje od 4. studenoga 2025., prema kojem zatezna kamata na tzv. „konverzijsku preplatu“, obračunata za razdoblje od korištenja kredita pa do dana izvršene konverzije 30. rujna 2015., iznosi 12.703,09 EUR. Ovo stoga, što u tužbenom zahtjevu, a niti u alternativnom tužbenom zahtjevu, tužitelj nije niti postavio zahtjev za isplatom zateznih kamata na tzv. „konverzijsku preplatu“.

19. Tuženikov prigovor prijeboja, kojim je tuženik, radi prijeboja s utuženom tražbinom tužitelja, prema tužitelju istaknuo tražbinu u iznosa od 5.591,76 CHF, u kunsjoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju HNB-a na dan plaćanja, kao razliku između ugovornih kamata koje bi tužitelj platio u slučaju da se u razdoblju od 1. prosinca 2012. do 30. studenoga 2013. primjenjivala početno ugovorena kamatna stopa od 8,25 %, i u tom razdoblju stvarno plaćenih kamata po sniženim kamatnim stopama, sud smatra neosnovanim. Naime, plaćanjem anuiteta po predmetnom Ugovoru o kreditu tužitelj nije ništa stekao bez osnove jer je čitavu uplatu primio tuženik, pa stoga ne postoji obveza tužitelja za vraćanjem nečega što nije primio. S obzirom da se u konkretnom slučaju tužbom potražuje preplata kredita s osnova ništetnosti odredbi predmetnog Ugovora o kreditu, u dijelu gdje je ugovorena valutna klauzula u CHF i promjenjiva kamatna stopa koja se mijenjala jednostranim odlukama Banke, tuženik ne može ostvariti nikakvu korist jer je utvrđeno da je tuženik povrijedio kolektivne interese i prava potrošača zaključujući ugovore o kreditu u kojima su sadržane ništetne i nepoštene ugovorne odredbe, u dijelu gdje je ugovorena valutna klauzula u CHF i promjenjiva kamatna stopa koja se mijenjala jednostranim odlukama Banke. Stoga, činjenica da se u konkretnom slučaju u razdoblju od 1. prosinca 2012. pa do 30. studenoga 2013. primjenjivala manja kamatna stopa od početno ugovorene te da je u navedenom razdoblju tužitelj po osnovi redovnih ugovornih kamata platio manje 5.591,76 CHF nego što bi platio u slučaju primjene početno ugovorene kamtene stope od 8,25 %, nije od relevantnog značaja za ovaj postupak, budući da navedeni iznos tužitelj nije primio niti stekao, niti su za navedeni iznos smanjivani preplaćeni iznosi u ostalim mjesecima, slijedom čega u konkretnom slučaju nema mjesta primjeni odredbe čl. 1111. ZOO o povratu stečenog bez osnove.

20. Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbi čl. 154. st. 4. ZPP, temeljem koje je odlučeno da svaka stranka snosi svoje troškove postupka, pri čemu je sud imao u vidu činjenicu da je tužitelj u cijelosti uspio sa deklaratornim tužbenim zahtjevom na utvrđenje ništetnosti spornih odredbi predmetnih Ugovora o kreditu o valutnoj klauzuli

u CHF i o promjenjivoj kamatnoj stopi koja se jednostrano mijenjala odlukama Banke, dok je samo u manjem dijelu uspio sa kondemnatornim tužbenim zahtjevom za isplatom. U situaciji kada tužitelj kao potrošač u specifičnim okolnostima spornog pravnog odnosa, kojemu nije obilježje stranačka ravnopravnost, tužitelj nije mogao predvidjeti svoje izgleda za uspjeh, jer sudska praksa o spornom pitanju nije bila ustaljena niti pred drugostupanjskim sudovima, a niti pred Vrhovnim sudom RH te stoga tužba sa zahtjevom za isplatom na temelju nepoštenih ugovornih odredbi iz predmetnih Ugovora o kreditu, koji su konvertirani u skladu s odredbama ZIDZPK/15, očito nije bila lišena svakog izgleda za uspjeh, pa stoga u konkretnoj situaciji obvezivanje na plaćanje troškova postupka tužitelju bi bio nametnut znatan financijski teret koji nije spojiv s pravom na pristup sudu, kao sastavnicom ustavnog i konvencijskog prava na pošteno suđenje. Ovakav pravni stav sukladan je pravnom stavu Vrhovnog suda RH iz prwesude i rješenja br. Rev-457/2025-21 od 27. svibnja 2026., prema kojem sud može u slučaju kada je tužitelj u cijelosti izgubio parnicu, pozivanjem na pravo tužitelja na pristup sudu kao njegovog konvencijskog prava, primjenjujući odredbu čl. 154. st. 4. ZPP odlučiti da svaka stranka snosi svoje troškove postupka.

U Slatini, 15. listopada 2026.

Dokument je elektronički potpisan:

Josip Bočkai

Vrijeme potpisivanja:

15-10-2026

11:08:28

DN:

C=HR

O=OPĆINSKI SUD U VIROVITICI

2.5.4.97=#0C1156415448522D3437393734343533393138

OU=Signature

S=Bočkai

G=Josip

CN=Josip Bočkai

S u d a c:

Josip Bočkai

Uputa o pravnom lijeku: Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana, od dana dostave iste. Žalba se podnosi putem ovog suda, pismeno u tri istovjetna primjerka. O žalbi odlučuje županijski sud.

Dostaviti:

1. Vera Vlahović, odvjetnica iz Bjelovara - punomoćnica tužitelja.
2. OD Metelko, Knežević & Partneri d.o.o. iz Zagreba - punomoćnik tuženika.

Broj zapisa: **9-3088e-af829**

Kontrolni broj: **0daec-53bc7-094b6**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=Josip Bočkai, O=OPĆINSKI SUD U VIROVITICI, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Virovitici** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.